

ປຶ້ມຖາມ-ຕອບ

ກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາ

Question and Answer Book

On Evidence in Criminal Procedure Law (CPL)

ຄະນະຄົ້ນຄວ້າກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ

ໂຄງການສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ລັດທີ່ປຶກສາດ້ວຍກົດໝາຍ

ໃນຂົງເຂດຍຸຕິທຳ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ໂດຍການຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ສານປະຊາຊົນ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ, ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ສະພາທະນາຍຄວາມ ກັບ ອົງການຮ່ວມມືສາກົນ ຍີ່ປຸ່ນ (JICA)

ປີ 2019

ປຶ້ມຖາມ-ຕອບ

ກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາ

Question and Answer Book

On Evidence in Criminal Procedure Law (CPL)

ຄະນະຄົ້ນຄວ້າກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ
ໂຄງການສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງລັດທີ່ປຶກສອງດ້ວຍກົດໝາຍ
ໃນຂົງເຂດຍຸຕິທຳ

ໂດຍການຮ່ວມມືລະຫວ່າງ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ສານປະຊາຊົນ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ,
ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ,
ສະພາທະນາຍຄວາມ ກັບ ອົງການຮ່ວມມືສາກົນ ຍີ່ປຸ່ນ (JICA)

ປີ 2019

ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ

1. ທ່ານ ບຸນສະຫວາດ ບຸບຜາ	ຮອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງຍຸຕິທຳ
2. ທ່ານ ບຸນຂວາງ ທະວີສັກ	ຮອງປະທານສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
3. ທ່ານ ໄຊຊະນະ ໂຄດພູທອນ	ຮອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
4. ທ່ານ ສຈ.ປອ. ສິມສີ ຍໍຜັນໄຊ	ອະທິການບໍດີມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງຊາດ

ຄະນະບໍລິຫານງານໂຄງການ

1. ທ່ານ ນະລົງລິດ ນໍລະສິງ	ຫົວໜ້າກົມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ
2. ທ່ານ ຈັນທະລີ ດວງວິໄລ	ຫົວໜ້າຄະນະສານແພ່ງ, ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
3. ທ່ານ ຄຳເພັດ ສິມວໍລະຈິດ	ຮອງຫົວໜ້າກົມແຜນການ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
4. ທ່ານ ຮສ ວຽງວິໄລ ທ່ຽງຈັນໄຊ	ຄະນະບໍດີ ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງຊາດ

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃຫ້ຄຳເຫັນ

1. ທ່ານ ສຈ ເກດ ກຽດຕິສັກ
2. ທ່ານ ສຈ ດາວອນ ຫວ່າງວິຈິດ

ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຮຽບຮຽງ ໂດຍ:

1. ທ່ານ ສຸພາສິດ ລໍວັນໄຊ	ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
2. ທ່ານ ຄຳໄພ ກຸມພົນພັກດີ	ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຝຶກອົບຮົມໄອຍະການ
3. ທ່ານ ທອງວັນ ແກ້ວວິໄລ	ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
4. ທ່ານ ບຸນລ້ຳ ແສງມະນີ	ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
5. ທ່ານ ນາງ ຂັນມາລາ ແກ້ວບົວລາ	ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ
6. ທ່ານ ຄຳຊາຍ ຈິດຕະກອນ	ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
7. ທ່ານ ທະນິງສັກ ຣາຊະພົນ	ສານປະຊາຊົນພາກກາງ
8. ທ່ານ ພອນທິດາ ເພັງສະຫວັດ	ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
9. ທ່ານ ສຸລິເດດ ສີອິນໄຊ	ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ
10. ທ່ານ ບຸນທະຫວັດ ຫານໄຊຍາ	ສານປະຊາຊົນພາກກາງ
11. ທ່ານ ນາງ ຈັນທະຈອນ ແສງສຸລິຈັນ	ກະຊວງຍຸຕິທຳ
12. ທ່ານ ສຸວັນນະຫົງ ສີຫາປັນຍາ	ກະຊວງຍຸຕິທຳ
13. ທ່ານ ນາງ ໄກ່ອຳພອນ ວົງໂພທອງ	ກະຊວງຍຸຕິທຳ

14. ທ່ານ ພູວັນ ສິງຫານາດ	ກະຊວງຍຸຕິທຳ
15. ທ່ານ ອຈ. ແສງທະວີ ອິນທະວົງ	ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ
16. ທ່ານ ເຂິງຄຳ ສີຫາລາດ	ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ
17. ທ່ານ ພອນໄຊ ປະພັດສະລາງ	ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ
18. ທ່ານ ນາງ ອຸ່ຄຳ ໂສລະພິມ	ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ
19. ທ່ານ ນິວັນ ສົມແສງດີ	ສະພາທະນາຍຄວາມ
20. ທ່ານ ນາງ ລິດນາລົງ ພິນເສນາ	ສະພາທະນາຍຄວາມ
21. ທ່ານ ພັທ.ປອ. ພັນໄຊ ທຳມະສິດ	ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ
22. ທ່ານ ພັທ. ອິນປົງ ຈັນທະວົງສາ	ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ
23. ທ່ານ ພັທ. ວິທູນ ສຸກກະເສນ	ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ
24. ທ່ານ ພັທ. ອຸບົນ ຈຸນລະມະນີ	ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ
25. ທ່ານ ຮອ. ຄຳສຸດໃຈ ຊຸນສີ	ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃຫ້ຄຳເຫັນຝ່າຍຍີ່ປຸ່ນ

1. Mr. Katsuyoshi Kato	Senshu University
2. Mr. Mitsuo Shumi	Doshisha University
3. Mr. Shunji Miyake	Attorney of Law
4. Mr. Taro Morinaga	ICD, Ministry of Justice, Japan
5. Mr. Hiroyuki ITO	ICD, Ministry of Justice, Japan
6. Ms. Mayuko Kojima	ICD, Ministry of Justice, Japan
7. Mr. Hayato Himuro	ICD, Ministry of Justice, Japan
8. Ms. Sumiko Maeda	Yamagata Public Prosecutor Office
9. Ms. Pham Thi Thuy Linh	Vice head of Criminal Laws Division of Dept14, The Supreme People's Procuracy of Vietnam
10. Mr. Nobuhiro Matsuo	Tokyo Public Prosecutor Office
11. Mr. Atsushi ITO	JICA Legal Project expert

ຄຳນຳ

ປຶ້ມຖາມ-ຕອບ ກ່ຽວກັບ “ການພິຈາລະນາຫຼັກການໃນຄະດີອາຍາ” ແມ່ນໝາກຜົນແຫ່ງສະຕິປັນຍາ ແລະ ການປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງນັກວິຊາການລະດັບສູງ ທີ່ມາຈາກພາກສ່ວນອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ສານປະຊາຊົນ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ, ຄະນະນິຕິສາດ ແລະ ລັດຖະສາດ, ກະຊວງປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ສະພາທະນາຍຄວາມ ທີ່ປະກອບເຂົ້າເປັນຄະນະຄົ້ນຄວ້າກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງໂຄງການສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລັດທີ່ປຶກຄອງດ້ວຍກົດໝາຍໃນຂົງເຂດຍຸຕິທຳ ຊຶ່ງໄດ້ເຄື່ອນໄຫວລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີປຶ້ມຖາມ-ຕອບອອກມາສຸສັງຄົມ ແລະ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຄື່ອນ ໄຫວວຽກງານຕົວຈິງ.

ປຶ້ມຖາມ-ຕອບເຫຼັ້ມນີ້ ແມ່ນຜົນງານທີ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສົນໃຈໃນການຄົ້ນຄວ້າລົງເລິກມາດຕາ 36 ແລະ ມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງໃໝ່ ສະບັບເລກທີ 37/ສພຊ, ລົງວັນທີ 14 ພະຈິກ 2017 ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນ, ຄວາມເປັນມາ, ຄວາມໝາຍ ແລະ ການຕີຄວາມໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງ. ຄະນະຄົ້ນຄວ້າກົດໝາຍ ໄດ້ສ້າງແບບສອບຖາມ ເພື່ອສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ລະດົມຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງບັນດາທ່ານທີ່ເຮັດວຽກງານຕົວຈິງຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ການໄປເຄື່ອນໄຫວພົກອົບຮົມແລກປ່ຽນບົດຮຽນຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ, ຄຳຄິດຄຳເຫັນຊ່ຽວຊານປະຈຳໂຄງການໄຈກາ (JICA) ແລະ ກອງປະຊຸມແລກປ່ຽນຄຳຄິດຄຳເຫັນໃນແຕ່ລະຄັ້ງ ຈົນກາຍເປັນປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ອອກມາ.

ຄະນະຄົ້ນຄວ້າຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ ປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດແກ່ການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ປະຕິບັດວຽກງານຕົວຈິງຂອງນັກວິຊາການ, ນັກກົດໝາຍ, ນັກສຶກສາ ແລະ ຜູ້ທີ່ສົນໃຈອື່ນໆ ບໍ່ຫຼາຍກຳໜ້ອຍ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄຳຕຳນິຕິຊົມຈາກບັນດາທ່ານ ເພື່ອເປັນປ່ອນອົງໃນການປັບປຸງແກ້ໄຂໃນຕໍ່ໜ້າ.

ທ້າຍສຸດນີ້, ຄະນະຄົ້ນຄວ້າ ຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈເປັນຢ່າງສູງມາຍັງລັດຖະບານລາວ ແລະ ລັດຖະບານຍີ່ປຸ່ນ, ອົງການໄຈກາ (JICA) ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນກ່ຽວຂ້ອງ ທີ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ, ເອົາໃຈໃສ່ຊ່ວຍເຫຼືອຈົນປະສົບຜົນສຳເລັດ.

໑. ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການ

ບຸນສະຫວາດ ບຸນຜາ

ສາລະບານ

ຄໍາຖາມ 1:.....	2
[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:	3
ຄໍາຖາມ 2:.....	9
[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:	11
ຄໍາຖາມ 3:.....	18
[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:	20
ຄໍາຖາມ 4:.....	24
[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:	25
ຄໍາຖາມ 5:.....	29
[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:	31
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ:.....	37

ວິວັດທະນາການກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາຫຼັກຖານໃນຄະດີອາຍາ ຕາມກົດໝາຍ ສປປ ລາວ

ປະເທດລາວໄດ້ສະຖາປານາເປັນ ສປປ ລາວ ໃນວັນທີ 2 ທັນວາ 1975, ລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍຂອງລະບອບເກົ່າທຸກສະບັບທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບ ສປປ ລາວ ໄດ້ຖືກຍົກເລີກແລ້ວ ໄດ້ສ້າງລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍໃໝ່ອອກມາໃຊ້, ແຕ່ການກະກຽມການສ້າງລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ລວມທັງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍານັ້ນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາ. ສະນັ້ນ, ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຈຶ່ງໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງເລກທີ 53/ນຍ, ລົງວັນທີ 15 ຕຸລາ 1976 ກ່ຽວກັບການຈັບຕົວ, ການສືບສວນ ແລະ ຕັດສິນຜູ້ກະທຳຜິດ ອອກມານຳໃຊ້ເປັນການຊົ່ວຄາວໄປກ່ອນ ໂດຍມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະຄວບຄຸມ, ປ້ອງກັນ ແລະ ປາບປາມອາຊະຍາກຳເປັນຕົ້ນຕໍ. ຮອດປີ 1990 ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບທຳອິດຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ຖືກປະກາດໃຊ້ ແລະ ປັບປຸງໃນປີ 2004 ມາດຕາ 28 ກຳນົດການໃຫ້ການ ຫຼື ໃຫ້ຄຳອະທິບາຍຕໍ່ຂໍ້ກ່າວຫາເປັນຜົນທະຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ, ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກຳນົດຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການລະເມີດກົດໝາຍຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີອາຍາ.

ຜ່ານໄລຍະເວລາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2004 ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຊ່ອງຫວ່າງຂອງກົດໝາຍ, ບວກກັບສະພາບເສດຖະກິດສັງຄົມຂອງ ສປປ ລາວ ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ສປປ ລາວ ມີການພົວພັນແລກປ່ຽນຄຳຄິດຄຳເຫັນທາງດ້ານກົດໝາຍກັບຫຼາຍປະເທດ. ສະນັ້ນ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2012 ແລະ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າກ່ອນເອົາຄຳໃຫ້ການຕ້ອງແຈ້ງສິດ ແລະ ຜົນທະຂອງຜູ້ໃຫ້ການ (ມາດຕາ 115 ກດຍ). ໂດຍສະເພາະແມ່ນການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ (ມາດຕາ 116) ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໃໝ່ກ່ຽວກັບການໃຫ້ການ ແລະ ການສະເໜີປະກັນຕົວໃຫ້ເປັນສິດຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ (ມາດຕາ 65 ແລະ ມາດຕາ 66 ກດຍ). ຄຳໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການການຕົວະຍິວະ ຫຼອກລວງ, ບັງຄັບ, ນາບຊູ, ທຸບຕີ, ທໍລະມານ ຫຼື ການກະທຳອື່ນ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຈະໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີບໍ່ໄດ້ (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ). ຂອງການໄດ້ຫຼັກຖານມາດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຫຼື ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີອາຍາ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ (ມາດຕາ 42 ກດຍ). ຊຶ່ງເປັນໄປຕາມຫຼັກກົດສະດີຂອງໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນຜົດນັ້ນເອງ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາສະບັບປັບປຸງປັດຈຸບັນ (ປີ 2017) ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 36 ແລະ ມາດຕາ 42 ມີ 2 ຈຸດປະສົງ ຄື ການໄດ້ຫຼັກຖານຈາກການເອົາຄຳໃຫ້ການແມ່ນຫ້າມລະເມີດສິດທິມະນຸດ ແລະ ກົດໝາຍໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ ທັງເປັນການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 34 ແລະ 42 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ. ໝາຍຄວາມວ່າການຊອກຫາຄວາມຈິງໃນຄະດີອາຍານັ້ນຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍວິທີການທຳລາຍຄຸນຄ່າຂອງການຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງຄົນໃນສັງຄົມ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ເປັນສ່ວນຕົວ ຫຼື ລະເມີດສິດພື້ນຖານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ການດຳເນີນຄະດີອາຍາກໍຄືການໄດ້ຫຼັກຖານມາຕ້ອງບົນຜືນຖານຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ຄຳຖາມ 1:

A ໄດ້ຄາດຕະກຳ B ຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືກກັນດ້ວຍມືດ ຊຶ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ຖິ້ມລົງແມ່ນ້ຳ. ໃນຄະດີຄາດຕະກຳນີ້ ບໍ່ມີຜູ້ເຫັນເຫດການ ແລະ ບໍ່ມີວິດີໂອຈາກກ້ອງວົງຈອນປິດ, ແຕ່ຕຳຫຼວດໄດ້ຈັບຕົວ A ໃນຂໍ້ຫາຄາດຕະກຳ B ເນື່ອງຈາກວ່າ A ກັບ B ບໍ່ຖືກກັນຢູ່ແລ້ວ. ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຈາກ A ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບສືບສວນ-ສອບສວນໄດ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້ ❶ ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ທ້າວ A ໂດຍຈັບຄໍເສື້ອ, ຮັດຄໍ ຈາກນັ້ນຈັບຫົວຢູ່ໃສ່ຟາ, ຊີກທ້ອງ ແລະ ຢຽບຂາໂຕ້ຂອງ A ໄວ້, ❷ ໄດ້ນາບຊູ່ A ວ່າຖ້າປະຕິເສດຈະເຮັດໃຫ້ລູກຂອງ A ໄປໂຮງຮຽນບໍ່ໄດ້, ຖ້າປະຕິເສດຈະຈັບເມຍຂອງ A, ❸ ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ A ກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ກ່ຽວຫາກຮັບສາລະພາບເຊັ່ນ ຖ້າຮັບສາລະພາບແລ້ວ ຕຳຫຼວດຈະເບິ່ງແຍງຄອບຄົວ ແລະ ລູກໃຫ້. ຜົນກໍຄື ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການສັງຟອງ A ໃນຂໍ້ຫາຄາດຕະກຳ ເນື່ອງຈາກວ່າ A ໄດ້ຍອມຮັບວ່າຕົນໄດ້ຄາດຕະກຳ B. ແຕ່ວ່າ, ໃນທີ່ປະຊຸມສານ A ໄດ້ໃຫ້ການວ່າ ການສາລະພາບນັ້ນມີເນື້ອໃນທີ່ເປັນເທັດ ເນື່ອງຈາກວ່າໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ ໄດ້ຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໃຊ້ກຳລັງຄວາມຮຸນແຮງ, ນາບຊູ່ ແລະ ຊັກນຳຈູງໃຈວ່າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຖ້າຮັບສາລະພາບ. ທະນາຍຄວາມຂອງ A ຈຶ່ງໄດ້ຊີ້ແຈງກ່ຽວກັບການຮັບສາລະພາບຂອງ A ທີ່ໄດ້ຈາກການໃຊ້ກຳລັງ, ນາບຊູ່, ຊັກຈູງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດນັ້ນ ຂັດກັນກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 36 ວັກ3.

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ພິພາກສາຄວນກຳນົດການຮັບສາລະພາບຂອງ A ເປັນຄືແນວໃດ (ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນ ວ່າ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ໂດຍອີງໃສ່ການສາລະພາບດັ່ງກ່າວ?)

[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:

ຕໍ່ກັບບັນຫາທີ 1: ເຫັນວ່າການທີ່ A ຖືກຮັດຄໍ, ຈັບຫົວຢູ່ຕິດໃສ່ຝາ, ຊີກທ້ອງ ແລະ ຖືກຢຽບຂາໂຕໄວ້ ນັ້ນເປັນການທຸບຕິ, ທໍລະມານ (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017) ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ນັ້ນເປັນການກະທຳທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານຮ່າງກາຍໂດຍເນັ້ນໃສ່ອະໄວຍະວະທີ່ເປັນຈຸດສຳຄັນໃນຮ່າງກາຍໂດຍກົງ, ເມື່ອທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດທໍລະມານດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ A ຈຶ່ງໃຫ້ການຮັບສາລະພາບ. ສ່ວນການທີ່ A ຖືກຈັບຄໍເສື້ອນັ້ນຈະຖືເປັນການນາບຊູ (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017) ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສົ່ງສັນຍານໃຫ້ A ເຫັນເຖິງການນາບຊູ ເຊັ່ນ: ຖ້າບໍ່ຮັບສາລະພາບເຈົ້າໜ້າທີ່ອາດຈະກະທຳຢ່າງອື່ນທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ປະມວນກົດໝາຍອາຍາສະບັບປີ 2017 ໄດ້ກຳນົດນິຍາມຂອງການທໍລະມານໄວ້ວ່າ: “ບຸກຄົນໃດຫາກມີການກະທຳໃດໜຶ່ງໂດຍເຈດຕະນາ ຈະແມ່ນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ທາງການ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ຊຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ບວມຊ້ຳອັນສາຫັດທາງຮ່າງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈແກ່ບຸກຄົນອື່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ບຸກຄົນທີສາມ ບອກຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ຫຼື ຮັບສາລະພາບ, ເພື່ອລົງໂທດຜູ້ກ່ຽວນັ້ນຍ້ອນການກະທຳຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ຂອງບຸກຄົນທີສາມ ຫຼື ຍ້ອນສົງໄສວ່າຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ບຸກຄົນທີສາມໄດ້ມີການກະທຳນັ້ນ ຫຼື ຂົ່ມຂູ່ ຫຼື ບັງຄັບຜູ້ກ່ຽວ ຫຼື ບຸກຄົນທີສາມນັ້ນຖືວ່າເປັນການທໍລະມານ” (ມາດຕາ 212 ວັກ 1 ປອຍ ປີ 2017).

ບັນຫາທີ 2: ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ນາບຊູ A ວ່າຖ້າບໍ່ຮັບສາລະພາບຈະເຮັດໃຫ້ລູກຂອງ A ໄປໂຮງຮຽນບໍ່ໄດ້, ຈະຈັບເມຍຂອງ A, ການໃຊ້ຖ້ອຍຄຳເຊັ່ນນັ້ນຖືວ່າເປັນການຂົ່ມຂູ່ (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017) ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມກົດດັນທາງດ້ານຈິດໃຈເພື່ອໃຫ້ A ຮັບສາລະພາບ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຮູ້ວ່າລູກ ແລະ ເມຍຂອງ A ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານຈິດໃຈແກ່ A. ດັ່ງນັ້ນ, ການຂົ່ມຂູ່ໃນລະດັບສູງແບບນັ້ນ A ຕ້ອງມີແນວຄວາມຄິດຢາກຊ່ວຍຄົນທີ່ລາວຮັກ ແລະ ຕ້ອງໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຢ່າງແນ່ນອນ. ປະມວນກົດໝາຍອາຍາ ສະບັບ ປີ 2017 ໄດ້ກຳນົດນິຍາມຂອງການບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ອື່ນໃຫ້ການວ່າ: “ບຸກຄົນໃດຫາກໃຊ້ວິທີບັງຄັບ, ໃຊ້ເລ່ລ້ຽມ, ກົນອຸບາຍ ໃນການດຳເນີນການສືບສວນ-ສອບສວນ, ສັ່ງຝ່ອງ, ໄຕ່ສວນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕອບຄຳຖາມ ຫຼື ນຳເອົາຫຼັກຖານເທັດມາໃຫ້ ຈະຖືກລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບແຕ່ ຫົກເດືອນ ຫາ ສາມປີ ແລະ ຈະຖືກປັບໃໝ ແຕ່ 3.000.000 ກີບ ຫາ 10.000.000 ກີບ”.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ກະທຳຜິດ ຫາກໄດ້ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈະຖືກລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບ ແຕ່ສອງປີ ຫາ ເຈັດປີ ແລະ ຖືກປັບໃໝ ແຕ່ 7.000.000 ກີບ ຫາ 20.000.000 ກີບ.(ມາດຕາ 392 ວັກ 1 ປອຍ ປີ 2017)

ບັນຫາສຸດທ້າຍການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ A ກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ຜູ້ກ່ຽວຈະໄດ້ຈາກການຮັບສາລະພາບນັ້ນ ເຫັນວ່າເປັນການຊັກນຳດ້ວຍການນຳເອົາຜົນປະໂຫຍດມາສະເໜີໃຫ້ຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ. (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017).

ຜ່ານການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນມີຄຳເຫັນດັ່ງນີ້: ຕໍ່ກັບຄຳໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາຜູ້ປະຕິບັດຕົວຈິງມີຄຳເຫັນ 2 ຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄື:

ຄຳເຫັນທີ 1:

1. ກໍລະນີຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ

ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການທຸບຕີ, ການທໍລະມານບໍ່ວ່າຈະໃນລະດັບໃດກໍຕາມ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ສາມາດເອົາມາເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາໄດ້ (ມາດຕາ 36 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017). ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ຈຳເປັນວ່າການທຸບຕີ, ການທໍລະມານຈະຕ້ອງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງການມີຮ່ອງຮອຍບາດແຜ ຫຼື ມີອາການສາຫັດຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການທຸບຕີທໍລະມານ. ສະນັ້ນ, ພຽງແຕ່ການສະແດງອອກເຖິງຜິດຕິກຳທີ່ເປັນການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນການເອົາຄຳໃຫ້ການ ກໍຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍແລ້ວ.

2. ກໍລະນີຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການນາບຊູ່

ຄຳໃຫ້ການທີ່ໄດ້ມາຈາກການນາບຊູ່ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືເອົາມາເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາໄດ້ (ມາດຕາ 36 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017)

3. ຄຳໃຫ້ການທີ່ໄດ້ມາຈາກການສະເໜີໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດ

ຄຳໃຫ້ການທີ່ໄດ້ມາຈາກການສະເໜີໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາມາເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາໄດ້ (ມາດຕາ 36 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017)

ຜູ້ປະຕິບັດຕົວຈິງຍັງໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນຕື່ມວ່າການມີພຽງແຕ່ຄຳຮັບສາລະພາບນັ້ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານຜູກມັດໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຢູ່ໃນຂັ້ນອົງການໄອຍະການ ຫຼື ໜ້າອົງການໄອຍະການກໍຈະອອກຄຳສັ່ງຊັດມ້ຽນຄະດີແລະ ຖ້າຢູ່ຂັ້ນສານ ຄະນະສານກໍຈະຕັດສິນໃຫ້ຈຳເລີຍຜົນຂໍ້ກ່າວຫາ. ສ່ວນທະນາຍຄວາມຈະດຳເນີນການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອລູກຄວາມຂອງຕົນເອງ ດັ່ງນີ້:

- ຂຽນຄຳຮ້ອງສະເໜີຕໍ່ອົງການໄອຍະການຂັ້ນເທິງເພື່ອກວດກາການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ.

- ສະເໜີໃຫ້ອົງການໄອຍະການຝຶຈາລະນາການໂຈະການດຳເນີນຄະດີຕໍ່ A (ມາດຕາ 145 ຂໍ້ 2 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017), ພ້ອມນີ້ກໍສະເໜີໃຫ້ມີການຊັດມ້ຽນຄະດີ (ມາດຕາ 148 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017)

ຄຳເຫັນທີ 2:

ກໍລະນີຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ໄດ້ອ້າງວ່າຮັບສາລະພາບຍ້ອນຖືກໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ນາບຊູ່ ແລະ ສະເໜີໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ນັ້ນຈະຕ້ອງມີຫຼັກຖານມາຢັ້ງຢືນ ຕົວຢ່າງ ຖ້າຖືກທຸບຕີກໍຕ້ອງມີຮ່ອງຮອຍຂອງການທຸບຕີ. ນອກຈາກນັ້ນເພື່ອຄວາມແນ່ໃຈໃນການສັ່ງຝ່ອງ ຫຼື ລົງຄຳຕັດສິນນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຜິດສຸດດ້ວຍການທົດສອບຂໍ້ມູນຄືໃໝ່ວ່າຄຳອ້າງຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍຖືກຕ້ອງ ແລະ ກົງກັນກັບຄຳຮັບສາລະພາບ ຫຼື ບໍ່, ຖ້າການທົດສອບຂໍ້ມູນຄືໃໝ່ກົງກັບຄຳຮັບສາລະພາບ ກໍຈະຖືວ່າຄຳໃຫ້ການນັ້ນເປັນຫຼັກຖານທີ່ໃຊ້ໄດ້ໃນທາງກົດໝາຍ ໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານສັ່ງຝ່ອງໃຫ້ເປັນດຸນຜົນຂອງສານຕັດສິນ.

ສະຫຼຸບ ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ເປັນການລະເມີດສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງບຸກຄົນ ຊຶ່ງເປັນເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງ ມາດຕາ 36 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017. ຜົນກໍຄື ຄະນະສານຈະບໍ່ຖືເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການເອົາຄຳໃຫ້ການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນມາເປັນຫຼັກຖານໄດ້ (ມາດຕາ 42 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017) ແລະ ຄະນະສານບໍ່ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນລົງໂທດ A ໂດຍອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A ໄດ້ຈຶ່ງຕ້ອງຕັດສິນໃຫ້ A ພົ້ນຂໍ້ກ່າວຫາ. ນອກຈາກນີ້ຜູ້ຖືກເສຍຫາຍຈາກການລະເມີດຂອງຜູ້ດຳເນີນຄະດີອາຍາດັ່ງກ່າວຍັງມີສິດຮ້ອງຟ້ອງດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ສະເໜີແຕ່ງຕັ້ງທະນາຍຄວາມ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດທິຕົນຖືກລະເມີດ. ອົງການ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍ ຕ້ອງປົວແປງກຽດສັກສີ ແລະ ທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກເສຍຫາຍ. ບຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນອາດຈະຖືກລົງວິໄນ ຫຼື ຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມສະຖານເປົາ ຫຼື ໜັກ (ມາດຕາ 25 ວັກ 3 ກດຍ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017)

ຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະເທດໃນລະບົບຄອມມອນລ໌ ແລະ ຊີວິວລ໌ ມີວິທີການແກ້ໄຂດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກົດໝາຍຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ

ເນື່ອງຈາກວ່າຄຳຮັບສາລະພາບໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຖືກເຊື່ອໝັ້ນໄດ້ໂດຍງ່າຍ ເຮັດໃຫ້ການພິຈາລະນາຕັດສິນຂອງສານກໍໄປອາໄສຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ຖືກເຊື່ອໝັ້ນໄດ້ໂດຍງ່າຍນັ້ນຕັດສິນຄະດີ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງສູງທີ່ພາໃຫ້ມີການຕັດສິນຜິດພາດ ເນື່ອງຈາກອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດສິດທິມະນຸດຂອງບຸກຄົນທີ່ຖືກເຄື່ອນເອົາຄຳຮັບສາລະພາບ. ດັ່ງນັ້ນ, ມາດຕາ 319 (ວັກ1) ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າ ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການບັງຄັບ, ນາບຊູ່ ຫຼື ທຸບຕີທໍລະມານ, ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຖືກກັກຂັງ ຫຼື ຄຸມຕົວເປັນເວລາດົນດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບອື່ນທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສວ່າບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສະໝັກໃຈ, ຄຳຮັບສາລະພາບເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ສາມາດຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້. ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານຂອງຄຳຮັບສາລະພາບແມ່ນຖືກຈຳກັດ. ຍ້ອນວ່າ ການບັງຄັບ, ການນາບຊູ່, ການທຸບຕີທໍລະມານ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນຄຳຖາມນັ້ນແມ່ນການສະແດງໃຫ້ເຫັນຕົວຢ່າງຂອງການກະທຳທີ່ຂາດຄວາມສະໝັກໃຈຂອງຜູ້ໃຫ້ຄຳຮັບສາລະພາບ. ການບັງຄັບແມ່ນການບັງຄັບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ການບັງຄັບທາງດ້ານຈິດໃຈ ຊຶ່ງລວມເຖິງສອງກໍລະນີ, ການທຸບຕີທໍລະມານກໍແມ່ນການກະທຳທີ່ສ້າງຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານຮ່າງກາຍໂດຍກົງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄຳໃຫ້ການ ແລະ ການນາບຊູ່ກໍແມ່ນການແຈ້ງໃຫ້ຊາບທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ອິດສະລະພາບໃນການຕັດສິນໃຈ.

ນອກຈາກນີ້, ປະເພນີສານ ກໍໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ສາຍພົວພັນເຫດ ແລະ ຜົນລະຫວ່າງການບັງຄັບ, ນາບຊູ່, ທຸບຕີທໍລະມານ ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອນຳມາປຽບທຽບກັບປະເທດລາວແລ້ວເຫັນວ່າ:

ບັນຫາທີ 1: ການບົບຄໍ ແລ້ວໃຊ້ກຳລັງໃສ່ບ່ອນສຳຄັນຂອງຮ່າງກາຍເຊັ່ນ ຫົວ ແລະ ທ້ອງເປັນຕົ້ນ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານຮ່າງກາຍໂດຍກົງ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄຳໃຫ້ການ, ຊຶ່ງເຂົ້າໃນຮູບການທຸບຕີທໍລະມານ

ບັນຫາທີ 2: ແມ່ນການແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ຜົນເສຍຫາຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາມີຄວາມຄິດຢາກປົກປ້ອງລູກຂອງຕົນ, ຊຶ່ງເປັນການກະທຳທີ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ອິດສະລະພາບໃນການຕັດສິນໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ, ການແຈ້ງໃຫ້ຊາບໃນກໍລະນີນີ້ ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການນາບຊຸ່.

ບັນຫາສຸດທ້າຍ: ບົນພື້ນຖານສະພາບການດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບນັ້ນເນື່ອງຈາກຜູ້ຖືກຫາຢາກໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍງຄອບຄົວຂອງລາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ກໍລະນີນີ້ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິເສດຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຄຳໃຫ້ການເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ສະໝັກໃຈ ແລະ ມີຄວາມສົງໄສໃນລະດັບສູງທີ່ວ່າຄຳຮັບສາລະພາບນີ້ແມ່ນໄດ້ມາຈາກການທຸບຕີທໍລະມານ, ນາບຊຸ່ ແລະ ຊັກຈູງ.

ຈາກເຫດຜົນຂ້າງເທິງຈຶ່ງຖືວ່າຄຳສາລະພາບຂອງ A ເປັນຄຳສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກການທຸບຕີທໍລະມານ, ນາບຊຸ່, ຊັກກຳ ແລະ ເປັນຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສະໝັກໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ພິພາກສາຈະ ບໍ່ສາມາດຖືເອົາຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ຕົວຢ່າງ ຄຳຕັດສິນຂອງສານຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນໂອສະກາ ໄດ້ຕັດສິນໃນວັນທີ 9 ມີນາ 1984 (ເນື້ອໃນໂດຍຫຍໍ້) ເປັນຄະດີທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໄດ້ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາທີ່ປະຕິເສດການຄາດຕະກຳ ໂດຍຈັບຄໍເສື້ອ, ຮັດຄໍ ຈາກນັ້ນຈັບຫົວຢູ່ໃສ່ຝາ, ຊີກທ້ອງ ແລະ ຢຽບຂາໂຕ້ໄວ້ ແລະ ເອົາບິກເຟດໃສ່ລະຫວ່າງນິ້ວມືແລ້ວບິດນິ້ວຂອງຜູ້ກ່ຽວ, ພ້ອມທັງຊ່ວຍ ຖ້າປະຕິເສດຈະເຮັດໃຫ້ລູກຂອງຜູ້ຖືກຫາ ໄປໂຮງຮຽນບໍ່ໄດ້, ຈະສ້າງຜົນເສຍຫາຍແກ່ຄອບຄົວ ແລະ ໄດ້ຊັກຈູງວ່າຖ້າຮັບສາລະພາບແລ້ວ ຕຳຫຼວດຈະເບິ່ງແຍງຄອບຄົວໃຫ້, ສຸດທ້າຍຜູ້ຖືກຫາກໍໃຫ້ການຮັບສາລະພາບວ່າໄດ້ຄາດຕະກຳ. ເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງຄຳຕັດສິນ ຈຸດພົວພັນກັນລະຫວ່າງບົດບັນທຶກຄຳໃຫ້ການຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ແລະ ຄຳໃຫ້ການທີ່ຂຽນໂດຍຜູ້ຖືກຫາ. ເນື່ອງຈາກວ່າລະດັບຄວາມສົງໄສທີ່ຜູ້ຖືກຫາຈະຖືກນາບຊຸ່, ໃຊ້ກຳລັງທຸບຕີທໍລະມານ ແລະ ຊັກຈູງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວໃຫ້ການ (ຮັບສາລະພາບ ຫຼື ຍອມຮັບໃນຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ອັບປະໂຫຍດຕໍ່ຕົນ) ທີ່ມີລະດັບທີ່ເຂັ້ມຊັນສູງ ແລະ ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບຄວາມສະໝັກໃຈໃນບົດບັນທຶກຄຳໃຫ້ການຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ແລະ ຄຳໃຫ້ການທີ່ຂຽນຂຶ້ນໂດຍຜູ້ຖືກຫາ ແລະ ເຖິງວ່າເນື້ອໃນຂອງຄຳໃຫ້ການນັ້ນຈະຈິງ ຫຼື ເທັດກໍຕາມ, ຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານຂອງຄຳໃຫ້ການດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້.

2. ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາເຢຍລະມັນ ມາດຕາ 136a (ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ ວິທີການເອົາຄຳໃຫ້ການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ) ແມ່ນຫ້າມນຳໃຊ້ວິທີການເອົາຄຳໃຫ້ການຜູ້ຖືກຫາ ແລະ ຈຳເລີຍ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ວັກທີ 1: ອິດສະລະພາບໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ເຈດຈຳນົງຂອງຜູ້ຖືກຫາ ແມ່ນຫ້າມລະເມີດດ້ວຍການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ເຮັດໃຫ້ອ່ອນເພຍ, ທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ, ການວາງຢາ, ການທໍລະມານ, ການຕົວະຍົວະ ຫຼື ການສະກົດຈິດ. ການບັງຄັບ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ ໂດຍອີງໃສ່ຂີດຈຳກັດທີ່ກຳນົດຍອມຮັບໄດ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ. ການບັງຄັບທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກັບການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຍອມຮັບ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ແລະ ການສັນຍາກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດ (ຊັກຈູງ) ທີ່ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ທັງສອງຢ່າງແມ່ນຖືກຫ້າມເຊັ່ນດຽວກັນ.

ວັກທີ 2: ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການທີ່ລະເມີດຄວາມຈິຈຳ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຖືກຫາ.

ວັກທີ 3: ການຫ້າມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນສອງວັກທີ່ຜ່ານມາແມ່ນໃຊ້ໄດ້ ໂດຍບໍ່ຂຶ້ນກັບການເຫັນດີຂອງຜູ້ຖືກຫາຄຳໃຫ້ ການທີ່ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດຂໍ້ຫ້າມນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຖືກຫາຈະເຫັນດີກໍຕາມ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້. ໃນມາດຕານີ້, ວິທີການເອົາຄຳໃຫ້ການທີ່ຖືກຫ້າມ ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດລະອຽດ (ການຫ້າມໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ). ສິ່ງສຳຄັນກວ່ານັ້ນແມ່ນ ມັນເປັນການລະເມີດອິດສະລະພາບໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ເຈດຈຳນົງຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ບໍ່. ການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການນາບຊູ ກໍລວມຢູ່ໃນກໍລະນີນີ້. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງຖືກຫ້າມ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຖືເປັນຫຼັກຖານ. ການຊັກຈູງດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດກໍເຊັ່ນດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອອີງຕາມກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ແລ້ວການເອົາຄຳໃຫ້ການດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດກົດໝາຍດັ່ງກ່າວແມ່ນໃຊ້ບໍ່ໄດ້. ຜູ້ພິພາກສາ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການເອົາຄຳໃຫ້ການທີ່ຖືກຫ້າມນັ້ນມາເປັນຫຼັກຖານໄດ້(ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ). ສະນັ້ນ, ຜູ້ພິພາກສາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດລົງໂທດ A ໄດ້ໂດຍອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

3. ກົດໝາຍຂອງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ

ໃນປະເທດອາເມລິກາໃນທຸກຂັ້ນຂອງການດຳເນີນຄະດີອາຍາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມາຄຳຮັບສາລະພາບ ຫຼື ຄຳໃຫ້ການອື່ນໆທີ່ໄດ້ຈາກການເອົາຄຳໃຫ້ການຜູ້ຖືກຫາທີ່ຖືກກັກຕົວທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານທາງດ້ານເນື້ອໃນໄດ້ (ຫຼັກຖານພິສູດການກະທຳຜິດ) ນັ້ນ, ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຜູ້ຖືກຫາຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຈ້ງສຶດ Miranda (ຄຳຕັດສິນ Miranda ປີ 1966) ຊຶ່ງຫຼັກການ Miranda ແມ່ນສິ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງມາດຕະການປົກປ້ອງເພື່ອໃຫ້ປາສະຈາກການກົດດັນທີ່ມີລັກສະນະບັງຄັບ. ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ການນາບຊູ ຈະຖືກປະຕິເສດຄື: ບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ. ສ່ວນຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາຈາກການຊັກຈູງໃຈຜົນປະໂຫຍດບໍ່ວ່າສັນຍານັ້ນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍກົງ ຫຼື ເຮັດຂຶ້ນໂດຍທາງອ້ອມ, ລະດັບຂອງການໂນ້ມນ້ຳວຈິດໃຈຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມກໍບໍ່ສາມາດເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກການເຮັດສັນຍານັ້ນໄດ້, ການອະທິບາຍດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພື້ນຖານໃນການຖືວ່າເປັນຄວາມສະໝັກໃຈໄດ້ (ຄຳຕັດສິນ Fulminante ປີ 1991). ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳໃຫ້ການຂອງ A ທີ່ເກີດຈາກການຊັກຈູງດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ, ຈະປະຕິເສດວ່າບໍ່ແມ່ນຄວາມສະໝັກໃຈໂດຍທັນທີແມ່ນບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຖ້າຫາກຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A ໃນປະເດັນທີ 3 ຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນຫຼັກຖານທີ່ແຕກຍອດອອກມາຈາກຄຳຮັບສາລະພາບຈາກບັນຫາທີ 1 ແລະ ບັນຫາທີ 2, ກໍລະນີນີ້ຄຳສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກບັນຫາທີ 3 ຈະບໍ່ສາມາດຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້. ນອກຈາກນີ້ການຊັກຈູງດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ເຖິງຈະເປັນການກະທຳທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຮ້າຍແຮງຕໍ່ຈິດໃຈ ຫຼື ຕໍ່ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງສັງຄົມ ແລະ ປະຊາຊົນກໍຕາມ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍໃນມາດຕາທີ່ກຳນົດກ່ຽວກັບການດຳເນີນການທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ (ລັດຖະທຳມະນູນສະຫະລັດສະບັບປັບປຸງ ມາດຕາ 5). ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອນຳມາປຽບທຽບກັບລະບົບຂອງລາວແລ້ວເຫັນວ່າ ສປປ

ລາວ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດການນຳໃຊ້ລະບຽບການຈາກຫຼັກການ Miranda, ໃນການນຳໃຊ້ຫຼັກການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສະໝັກໃຈ ແຕ່ນຳໃຊ້ຫຼັກການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນ.

4. ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ສສ ຫວຽດນາມ

ບັນຫາທີ 1 ການກະທຳຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ນັ້ນເປັນການທຳລະມານຮ່າງກາຍຊຶ່ງສະແດງອອກ ດັ່ງນີ້:

- ນຳໃຊ້ການທຳລະມານຮ່າງກາຍ;
- ການປະພຶດໂຫດຮ້າຍປ່າເຖືອນ;
- ການທຳລາຍກຽດສັກສີ ພາຍໃຕ້ຮູບການໃດໜຶ່ງ

ຕົວຢ່າງ: ທຸບຕີ, ບັງຄັບໃຫ້ອົດຫົວ, ກົນເຂົ້າຈົດ, ບໍ່ໃຫ້ກິນນ້ຳ, ບັງຄັບໃຫ້ນອນເຢັນ ຫຼື ບັນດາການກະທຳທີ່ຢືກຂຶ້ນໃນຄຳຖາມ (ຈັບຄໍເສື້ອ, ຮັດຄໍ, ຍູ້ຫົວໃສ່ຝາ, ຊີກທ້ອງ ແລະ ຢຽບຂາໂຕ້).

ບັນຫາທີ 2 ການກະທຳທີ່ເປັນການບັງຄັບໃຫ້ໃຫ້ການ

ແມ່ນການນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຊຶ່ງອາດຈະເປັນການຂົ່ມຂູ່ດ້ວຍການນຳໃຊ້ການທຳລະມານ, ຂົ່ມຂູ່ວ່າຈະຕັດສິນໜັກ, ຂົ່ມຂູ່ວ່າຈະຈັບກຸມ, ຕັດສິນຄົນໃກ້ຊິດ ແລະ ອື່ນໆທີ່ຕ້ອງກໍ່ໃຫ້ມີຜົນສະທ້ອນຕາມມາຊຶ່ງຜູ້ຖືກເອົາຄຳໃຫ້ການໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄະດີ

ບັນຫາທີ 3 ການຊີ້ແຈງໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດ

ແມ່ນຖືເປັນເຕັກນິກການສືບສວນ-ສອບສວນ. ເນື່ອງຈາກວ່າການກຳນົດກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງອາຍານັ້ນຜູ້ກະທຳຜິດຕ້ອງຈົງໃຈໃຫ້ຂໍ້ມູນ, ຮູ້ສຶກກົນແໜງແຄງໃຈຕໍ່ການກະທຳຂອງຕົນ ແລ້ວຈະຖືວ່າເປັນຜົນຖານທີ່ພາໃຫ້ມີການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງອາຍາໄດ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ການຮັບສາລະພາບທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຍ້ອນເຈົ້າໜ້າທີ່ໃຊ້ກຳລັງ, ນາບຊຸ່ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ ນັ້ນຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນການພິຈາລະນາຄະດີບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາພຽງແຕ່ຄຳໃຫ້ການເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການອື່ນອີກ (ມາດຕາ 98 ປະມວນກົດໝາຍດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຫວຽດນາມ ປີ 2015). ດັ່ງນັ້ນ, ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກສົງໄສ ຫຼື ຜູ້ຖືກຫາຈະຖືວ່າເປັນຫຼັກຖານໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອສອດຄ່ອງກັບຫຼັກຖານອື່ນໃນຄະດີ (ບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກສົງໄສ, ຜູ້ຖືກຫາແຕ່ຢ່າງດຽວເປັນຫຼັກຖານ ເພື່ອໃສ່ຂໍ້ຫາ ຫຼື ຕັດສິນລົງໂທດ) ເນື່ອງຈາກວ່າການຮັບສາລະພາບຍ້ອນຖືກບັງຄັບ, ນຳໃຊ້ການທຳລະມານຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ລັກສະນະຂອງຫຼັກຖານ (ຄຸນລັກສະນະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ). ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ. ສິ່ງໃດທີ່ມີຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີການເກັບກຳ ຕາມຂັ້ນຕອນ, ລະບຽບການ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ກຳນົດໄວ້, ຊຶ່ງຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ນຳໃຊ້ເປັນປ່ອນອີງ ເພື່ອແກ້ໄຂຄະດີອາຍາ (ມາດຕາ 87 ປະມວນກົດໝາຍດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຫວຽດນາມ ປີ 2015).

ຄໍາຖາມ 2:

ກ່ຽວກັບການປະມຸນໂຄງການກໍ່ສ້າງໂຍທາທິການຂອງແຂວງ, ເຈົ້າແຂວງ A ໄດ້ເຂົ້າຫ້ອງປະຊຸມລັບກັບ B ໂດຍມີພຽງແຕ່ A ແລະ B ຢູ່ໃນຫ້ອງ. A ໄດ້ຮັບເງິນຈາກ B ແລະ ຕອບແທນໂດຍໃຫ້ບໍລິສັດຂອງ B ໄດ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງດັ່ງກ່າວ. ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ, A ແລະ B ຖືກຈັບຕົວໃນຂໍ້ຫາໃຫ້ ແລະ ຮັບສິນບິນ. ❶ ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ A, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດບໍ່ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງ, ນາບຊູ, ຕົວະຍິວະແຕ່ຢ່າງໃດ, ພຽງແຕ່ວ່າບໍ່ໄດ້ໄຂກັບມື, ສືບຕໍ່ເອົາຄໍາໃຫ້ການໂດຍທີ່ຍັງໃສ່ກັບມືໄວ້. ສຸດທ້າຍ A ຍອມຮັບສາລະພາບວ່າ ຕົນໄດ້ຮັບເງິນຈາກ B ແລະ ຕອບແທນໂດຍໃຫ້ບໍລິສັດຂອງ B ໄດ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງ. ❷ ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ B, ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງ, ນາບຊູ, ຕົວະຍິວະ ແລະ ກໍບໍ່ໄດ້ເອົາຄໍາໃຫ້ການໂດຍຍັງໃສ່ກັບມືໄວ້ຢູ່. ແຕ່ວ່າ ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ B, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດໄດ້ປະຕິເສດການຂໍເຂົ້າຮ່ວມຮັບຟັງການເອົາຄໍາໃຫ້ການຂອງທະນາຍຄວາມຂອງ B ເຖິງວ່າທະນາຍຄວາມດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮ້ອງຂໍເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມການເອົາຄໍາໃຫ້ການກໍຕາມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ B, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດຍັງໄດ້ປະຕິເສດການຂໍຮ້ອງຂອງທະນາຍຄວາມທີ່ຂໍໃຫ້ຢຸດການເອົາຄໍາໃຫ້ການ B ເພາະວ່າຕົນຢາກຂໍເຂົ້າພົບລູກຄວາມຂອງຕົນ. ສຸດທ້າຍ, B ຍອມຮັບສາລະພາບວ່າ ໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ A ເພື່ອໃຫ້ບໍລິສັດຂອງຕົນໄດ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງນັ້ນ. ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ໄດ້ອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບຂອງ A ແລະ B, ສິ່ງຝ່ອງ A ແລະ B ໃນຄວາມຜິດໃຫ້ ແລະ ຮັບສິນບິນ. ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ A ໄດ້ໃຫ້ການຕໍ່ສານວ່າຕົນຖືກເອົາຄໍາໃຫ້ການໂດຍມີກັບມືໃສ່ໄວ້ຢູ່ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມກັງວົນບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງດ້ານຈິດໃຈ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຮັບສາລະພາບ. ນອກຈາກນັ້ນ B ກໍໄດ້ໃຫ້ການຕໍ່ສານວ່າ ຕົນບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດພົບທະນາຍຄວາມເພື່ອປຶກສາຫາລື ເຮັດໃຫ້ຕົນເກີດຄວາມກັງວົນບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງດ້ານຈິດໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ການຮັບສາລະພາບ. ຈາກນັ້ນທະນາຍຄວາມຈຶ່ງໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າ ເນື່ອງຈາກການເອົາຄໍາໃຫ້ການ A ແລະ B ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ ດັ່ງນັ້ນການຮັບສາລະພາບຂອງ A ແລະ B ຈຶ່ງຂັດກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 36 ວັກ 3.

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ພິພາກສາຄວນກຳນົດການຮັບສາລະພາບຂອງ A ແລະ B ເປັນຄືແນວໃດ (ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນວ່າ A ແລະ B ມີຄວາມຜິດໄດ້ ຫຼື ບໍ່? ໂດຍອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວ).

ຄຳຖາມ 2

“ກ່ຽວກັບການປະມຸນໂຄງການ” A ໄດ້ຮັບເງິນຈາກ B ເປັນຄ່າຕອບແທນໂດຍໃຫ້ ບໍລິສັດ B ໄດ້ໂຄງການກໍ່ສ້າງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ A ແລະ B ຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈັບຕົວ

[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:

ໂດຍອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ພາກທີ II ຫຼັກການຜື້ນຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 10 ຂີດໜ້າ 2, 3 ແລະ 4, ພາກທີ III ໝວດທີ 4 ມາດຕາ 36 ຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ທຸກຂັ້ນຕອນການເຄື່ອນໄຫວໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານ ຕ້ອງດຳເນີນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍ ແຕ່ຖ້າຫາກວ່າການເກັບໂຮມຫຼັກຖານ ຫຼື ການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍຫາກມີການລະເມີດມາດຕາ 36 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນ ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ຫຼື ຄຳໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາຈຳເລີຍທີ່ໄດ້ມານັ້ນ ກໍຈະບໍ່ສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ.

ບັນຫາທີ 1. ການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາໂດຍໃສ່ກັບມືນີ້ເປັນການລະເມີດສິດສ່ວນຕົວຂອງບຸກຄົນ ແຕ່ການລະເມີດສິດດັ່ງກ່າວເປັນການລະເມີດສິດທີ່ບໍ່ເປັນຜື້ນຖານຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ເປັນພຽງແຕ່ການລະເມີດທາງດ້ານຮູບການເທົ່ານັ້ນ ເພາະການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໃສ່ກັບມືນັ້ນ ບໍ່ເປັນການທໍລະມານແຕ່ຢ່າງໃດ. ສຳລັບຄະດີທີ່ມີຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງການໃສ່ກັບມືກໍຍ້ອນວ່າ ເພື່ອເປັນການປົກປ້ອງ ແລະ ຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍໂຕນໜີ ຫຼື ທຳຮ້າຍຕົວເອງ, ທຳຮ້າຍເຈົ້າໜ້າທີ່. ດັ່ງນັ້ນ, ການໄດ້ມາຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ຫຼື ຄຳຮັບສາລະພາບໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານ ກໍລະນີຄະດີທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ, ຄວາມເສຍຫາຍບໍ່ຫຼວງຫຼາຍ ຫຼື ຜູ້ຖືກຫາໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະ ຈິ່ງໃຈລາຍງານສະພາບການຂອງຄະດີທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈນັ້ນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານ ກໍຈະບໍ່ນຳໃຊ້ມາດຕະການດັ່ງກ່າວ.

ບັນຫາທີ 2. ການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມຮັບຝັງໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ພົບທະນາຍຄວາມ ທັງໆທີ່ໄດ້ມີການຮ້ອງຂໍຈາກຜູ້ຖືກຫາ, ຈຳເລີຍ ແລະ ທະນາຍຄວາມແລ້ວ ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປະຕິເສດການຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ ຕໍ່ຄຳຄິດເຫັນດັ່ງກ່າວສາມາດແຍກຄຳຕອບອອກເປັນ 2 ກໍລະນີດັ່ງນີ້:

ກໍລະນີ 1. ໃນເວລາເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານເອົາຄຳໃຫ້ການ ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບ, ນາບຊຸ່, ຕົວະຍິວະ ຫຼອກລວງ ຫຼື ທໍລະມານ ແຕ່ຢ່າງໃດ, ການລະເມີດດັ່ງກ່າວບໍ່ຖືວ່າເປັນການລະເມີດມາດຕາ 36 ວັກ 3 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017. ການລະເມີດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນກໍລະນີນີ້ ເປັນພຽງແຕ່ລະເມີດລະບຽບການດຳເນີນຄະດີອາຍາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກບໍ່ເປັນການກະທຳຜິດທາງ

ອາຍາແຕ່ຢ່າງໃດ ໃນການທີ່ຈະໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ໃຫ້ພົບກັບທະນາຍຄວາມ ແຕ່ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍກໍເປັນບຸກຄົນທີ່ຝັນກະສຽນອາຍຸ, ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະສົມບູນ ແລະ ເປັນຜູ້ກະທຳຜິດແທ້ ໂດຍມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ແລ້ວວ່າ A ແລະ B ໄດ້ໃຫ້ ແລະ ຮັບສິນບິນແທ້ ແລະ ພວກກ່ຽວກໍໄດ້ໃຫ້ການຮັບສາລະພາບດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ຈຶ່ງໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

ກໍລະນີ 2. ໃນກໍລະນີເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານ ບໍ່ໃຫ້ພົບທະນາຍຄວາມ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍນັ້ນ ການລະເມີດດັ່ງກ່າວ ເປັນການລະເມີດລະບຽບການດຳເນີນຄະດີອາຍາ. ເຖິງວ່າຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ຮັບສາລະພາບ ການໄດ້ມາຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ຫຼື ຄຳໃຫ້ການຮັບສາລະພາບ ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຈະເປັນຄຳຕອບກໍລະນີ 1 ຫຼື 2 ທະນາຍຄວາມຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນຮັບຮູ້ວ່າການດຳເນີນຄະດີຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ຖ້າຫາກແຈ້ງແລ້ວເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມນັ້ນ ທະນາຍຄວາມ ຫຼື ຜູ້ປົກປ້ອງອື່ນຕ້ອງຄຳນຳຕົວພະນັກງານຜູ້ນັ້ນ ຫຼື ເຮັດໜັງສືສະເໜີຫາຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 71 ຂໍ້ 5 ເພື່ອໃຫ້ກວດກາການດຳເນີນຄະດີຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ວ່າປະຕິບັດຖືກຕ້ອງ ແລ້ວ ຫຼື ບໍ່.

ຜ່ານການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນມີຄຳເຫັນດັ່ງນີ້:

- **ຕໍ່ຄຳຖາມ 1** ເຫັນວ່າໃນກໍລະນີເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ທີ່ກຳລັງໃສ່ກັບມືຢູ່ ແລະ ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍໃຫ້ການຮັບສາລະພາບນັ້ນສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ຍ້ອນວ່າ ການເອົາຄຳໃຫ້ການໃນຂະນະໃສ່ກັບມືນັ້ນບໍ່ເປັນການທໍລະມານ ຫຼື ສ້າງຄວາມອັນຕະລາຍແຕ່ຢ່າງໃດ (ເປັນພຽງການລະເມີດທາງດ້ານຮູບການເທົ່ານັ້ນ). ນອກຈາກນັ້ນການໃສ່ກັບມືກໍເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາຫຼົບໜີ, ທຳຮ້າຍຕົວເອງ ຫຼື ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຖືກທຳຮ້າຍຈາກຜູ້ຖືກຫາ, ດັ່ງນັ້ນຄຳຮັບສາລະພາບ ຂອງຜູ້ຖືກຫາຈຶ່ງສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

- **ຕໍ່ຄຳຖາມ 2** ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານ ບໍ່ອະນຸຍາດ ໃຫ້ພົບ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການນັ້ນ ສາມາດແຍກຄຳຄິດເຫັນອອກເປັນ 2 ທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄື:

(1) ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາເຖິງວ່າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ພົບທະນາຍຄວາມກໍຕາມ ຖ້າຜູ້ຖືກຫາໄດ້ກະທຳຜິດແທ້ ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກການບັງຄັບ, ນາບຊູ່, ຜູ້ຖືກຫາເຖິງກະສຽນອາຍຸ ແລະ ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະສົມບູນແລ້ວ ຄຳຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວ ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

(2) ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ໂດຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພົບທະນາຍຄວາມ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການນັ້ນ ຫາກເປັນການລະເມີດທາງດ້ານເນື້ອໃນຂອງຄະດີ ຫຼື ຄໍາໃຫ້ການທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດ ມາດຕາ 36 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ຫຼື ຄໍາຮັບສາລະພາບໃນກໍລະນີນີ້ຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ ຕາມມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ.

ແຕ່ໃນກໍລະນີການເອົາຄໍາໃຫ້ການ ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ, ພະນັກງານໄອຍະການ ແລະ ສານໂດຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາ, ຈຳເລີຍພົບທະນາຍຄວາມ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການຕາມການຮ້ອງຂໍນັ້ນ ພາຍຫຼັງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ, ພະນັກງານໄອຍະການ ດຳເນີນການສືບສວນ-ສອບສວນ ໄປໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄດ້ລະເມີດສິດຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍຈຶ່ງໄດ້ພະຍາຍາມຊອກວິທີເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປັນການລະເມີດທີ່ຮ້າຍແຮງຈຶ່ງໄດ້ຢຸດເຊົາເອົາຄໍາໃຫ້ການໄວ້ຊົ່ວຄາວ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ໄດ້ພົບກັບທະນາຍຄວາມ ແລະ ໃຫ້ທະນາຍຄວາມຂອງຜູ້ກ່ຽວເຂົ້າຮ່ວມໃນການເອົາຄໍາໃຫ້ການ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ແລະ ທະນາຍຄວາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ການລະເມີດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ, ພະນັກງານໄອຍະການ ໃນກໍລະນີນີ້ ຖືວ່າເປັນການລະເມີດທາງດ້ານຮູບການ. ດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ແລະ ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍໃນກໍລະນີນີ້ ຈຶ່ງສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

ສະຫຼຸບ ເຫັນວ່າ ການເອົາຄໍາໃຫ້ການຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ໃນ 2 ບັນຫາທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ບັນຫາທີ 1 ການເອົາຄໍາໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາທັງສອງ ໃນຂະນະທີ່ຍັງໃສ່ກັບມືຢູ່ນັ້ນ ບໍ່ເປັນການທໍລະມານແຕ່ຢ່າງໃດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບໃນບັນຫານີ້ ໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້.

ສ່ວນບັນຫາທີ 2 ການເອົາຄໍາໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ທີ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການນັ້ນ ທະນາຍຄວາມຈະເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມແຕ່ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຜູ້ຖືກຫາ ກໍເປັນຄົນທີ່ຜົນກະສຽນອາຍຸມີສະຕິສຳປະຊັນຍະສົມບູນ ແລະ ເປັນຜູ້ກະທຳຜິດແທ້ ໂດຍມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ເຊື່ອໄດ້ວ່າ A ແລະ B ໄດ້ໃຫ້ ແລະ ຮັບສິນບົນແທ້ ແລະ ພວກກ່ຽວກໍໄດ້ໃຫ້ການຮັບສາລະພາບດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ. ດັ່ງນັ້ນ ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບ ດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີໄດ້. ໃນກໍລະນີເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ບໍ່ໃຫ້ພົບທະນາຍຄວາມ ຫຼື ບໍ່ໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫານັ້ນ, ນອກຈາກນັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຫາກໄດ້ລະເມີດສິດຜູ້ຖືກຫາ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 36 ວັກ 3 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ, ຖ້າການລະເມີດດັ່ງກ່າວຫາກເປັນການລະເມີດລະບຽບການດຳເນີນຄະດີອາຍາແລ້ວ ເຖິງວ່າຜູ້ຖືກຫາ ໄດ້ໃຫ້ການຮັບສາລະພາບ, ການໄດ້ມາຂອງຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ຫຼື ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາໄດ້.

ຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະເທດໃນລະບົບຄອມມອນລໍ ແລະ ຊີວິວລໍ ມີວິທີການແກ້ໄຂດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກົດໝາຍຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ບໍ່ມີຄຳສັ່ງເປີດການສືບສວນ-ສອບສວນຂອງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ຫຼື ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ. ຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ຖ້າມີເຫດເກີດຂຶ້ນ ຜູ້ຖືກເສຍຫາຍ ຫຼື ບຸກຄົນ ອື່ນຈະແຈ້ງເຫດການຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ, ຜູ້ຖືກຫາເຂົ້າໄປສະເໜີຕົວຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ພົບເຫັນດ້ວຍຕົນເອງ, ໃນເວລານັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດກໍຈະອີງໃສ່ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວນັ້ນແລ້ວລົງໄປສະຖານທີ່ເກີດເຫດ. ສະນັ້ນ ໃນເວລານີ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດກໍຈະຖືວ່າເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສືບສວນ-ສອບສວນເລີຍ ແລະ ຕາມກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍຫຼັກຖານນັ້ນ ການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍຕ້ອງດຳເນີນບົນພື້ນຖານຄວາມສະໝັກໃຈ ຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ. ນອກຈາກນີ້ ມາດຕາ 319 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຍັງໄດ້ກຳ ນົດການເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ເປັນການຮັບສາລະພາບທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສ ທີ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຄວາມສະໝັກໃຈກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາສິ່ງນີ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້, ກໍລະນີຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກ ຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຖ້າອີງໃສ່ພື້ນຖານການຮັກສາຄວາມດຸນດ່ຽງ (Balance) ລະຫວ່າງການຊອກ ຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດ ຫຼື ການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລ້ວ, ຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວ ກໍບໍ່ຄວນຍອມຮັບໃນຄຸນຄ່າຂອງມັນ (ບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ) ເນື່ອງຈາກວ່າ ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ລະເມີດກົດ ໝາຍດ້ວຍການປະລະຫຼັກການແລ້ວ ຍຶດຖືເອົາຄຳສັ່ງເປັນຫຼັກ ແລະ ຖ້າຫາກຖືຫຼັກຖານທີ 2 ເປັນຫຼັກຖານໃນການ ດຳເນີນຄະດີແລ້ວກໍຈະເຮັດໃຫ້ໃນອະນາຄົດ ກໍຈະບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມການສືບສວນ-ສອບສວນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າ ໜ້າທີ່ໄດ້.

ລັດຖະທຳມະນູນຍີ່ປຸ່ນ ມາດຕາ 38 ຂໍ້ທີ 3 ຖືກກຳນົດຂຶ້ນພາຍຫຼັງສົງຄາມ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດວ່າ “ໃຜກໍຕາມ ໃນກໍລະນີທີ່ມີຫຼັກຖານພຽງໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຕົນເອງຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ກ່ຽວບໍ່ສາ ມາດໃຫ້ມີໂທດ ຫຼື ບໍ່ສາມາດລົງໂທດໄດ້”. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 319 ຂໍ້ 2 ແລະ ຂໍ້ 3 ໄດ້ກຳນົດວ່າ “ເຖິງວ່າ ຈະເປັນການຮັບສາລະພາບ ຫຼື ບໍ່ ຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍໃນການຕັດສິນຄະດີແບບເປີດ ເຜີຍ ການຮັບສາລະພາບນັ້ນໃນກໍລະນີທີ່ເປັນຫຼັກຖານພຽງໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ ຈະບໍ່ ສາມາດໃຫ້ມີໂທດໄດ້” ເຊັ່ນກັນ.

2. ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ.

ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ມາໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ລະເມີດສິດຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ) ເຖິງວ່າຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳ ເລີຍຈະເຫັນດີໃຫ້ນຳມາເປັນຫຼັກຖານກໍຕາມກໍຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້, ແຕ່ໃນກໍລະນີຫາກມີຫຼັກຖານອື່ນ ມາສະໜັບສະໜູນແຕ່ຫຼັກການດັ່ງກ່າວຢູ່ປະເທດເຢຍລະມັນບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງໃນມາດຕາກົດໝາຍ ຈຶ່ງມີ

ຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງກົດໝາຍ. ໃນອະດີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງປະເທດເຢຍລະມັນໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 136a (ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ ແລະ ວິທີການໄຕ່ສວນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ), ມາດຕາ 69 (ການເອົາຄຳໃຫ້ການໃນຄະດີ) ແຕ່ໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ເພີ່ມມາດຕາກ່ຽວກັບການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານເປັນຊຸດໄວ້ຄື ມາດຕາ 81a ວັກ 3, 81c ວັກ 3, 98c ວັກ 3, 100b ວັກ 5, 100c ວັກ 5, 108 ວັກ 2, 100e, 161 ວັກ 2. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ພິພາກສາຈຶ່ງຕ້ອງພິຈາລະນາຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ໂດຍສະເພາະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກຳນົດເຫດການຂໍ້ເທັດຈິງຂອງຄະດີໂດຍສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການໂລຊິກ ແລະ ປະສົບການ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ມີຫຼັກຖານສະໜັບສະໜູນແມ່ນຖືວ່າມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບຫຼັກຖານໂລຊິກ ແລະ ປະສົບການຖືວ່າໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້.

ທິດສະດີທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ໃນອະດີດຜ່ານມາ ເຖິງວ່າຄຳຮັບສາລະພາບເອງ ຈະບໍ່ໃຫ້ຖືເປັນຫຼັກຖານກໍຕາມ ແຕ່ອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວຫາກໄດ້ມາຍັງຫຼັກຖານອັນໃໝ່ກໍສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ ແນວຄວາມຄິດທີ່ມີອິດທິພົນໃນການກຳນົດຂອບເຂດ (ຜົນສະທ້ອນ) ຂອງການຫ້າມໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານແມ່ນການຕັດສິນໃຈໂດຍການປຽບທຽບຊັງຊາລະຫວ່າງຄວາມສຳຄັນຂອງການດຳເນີນການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມສຳຄັນໃນການສັ່ງຝັອງ.

3. ກົດໝາຍຂອງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ

ປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາເປັນສະຫະພັນທະລັດ, ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມີລັກສະນະຫຼາກຫຼາຍຕາມແຕ່ລະຂົງເຂດຂອງ 50 ລັດ. ລະບົບກົດໝາຍຂອງບັນດາລັດດັ່ງກ່າວມີຫຼາຍຈຸດທີ່ໄປຕາມທິດທາງດຽວກັນ ແລະ ຈຸດທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍມີບໍ່ໜ້ອຍ. ບັນດາສານໄດ້ອີງໃສ່ປະເພນີສານຂອງສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດ ແຕ່ການຕີຄວາມໝາຍຂອງການບັນຍັດສິດທີ່ໃຊ້ໃນສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດນັ້ນເປັນການປົກປ້ອງສິດພື້ນຖານຂັ້ນຕ່ຳສຸດໂດຍອີງໃສ່ມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນສະບັບປັບປຸງ. ຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານຂອງຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດກົດໝາຍຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ ເປັນການພຽງພໍສຳລັບການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານທາງດ້ານເນື້ອໃນໄດ້. ຫຼັກຖານທາງອ້ອມ ຫຼື ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍກໍບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ (ຫຼັກການໝາກໄມ້ທີ່ເກີດຈາກຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນພິດ).

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມອີງຕາມຄຳຕັດສິນໃນຄະດີຂອງ Miranda ປີ 1966 ການຮັບປະກັນສິດການຍອມຮັບຜິດຂອງຕົນທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 5 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ ກໍໄດ້ກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການນຳໃຊ້ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງຜູ້ຖືກຫາທີ່ຖືກກັກຕົວໃນຫ້ອງທີ່ຖືກປິດກັ້ນຈາກໂລກພາຍນອກ, ເປັນການສ້າງບັນຍາກາດທີ່ເປັນການບັງຄັບເອົາຄຳຮັບສາລະພາບ, ໃນການເຮັດໃຫ້ປາສະຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວຈຳເປັນຕ້ອງມີມາດຕະການປົກປ້ອງທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນລະດັບດຽວກັນ, ການດຳເນີນຄະດີຢູ່ປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາຖືເອົາລະບົບ

ກ່າວຫາ ໝາຍຄວາມວ່າ (ລັດຖະບານທີ່ເປັນຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ຕັດສິນລົງໂທດ ຈະມີຜົນທະໃນການພິສູດການກ່າວຫາ
ນັ້ນ), ສິດປະຕິເສດການຍອມຮັບຂອງຕົນນີ້ ເປັນເສົາຫຼັກຂອງລະບົບນີ້ ແລະ ກາຍເປັນພື້ນຖານແນວຄວາມຄິດໃນ
ຄະດີ Milanda, ເພື່ອໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ຄຳຮັບສາລະພາບ ຫຼື ຄຳໃຫ້ການອື່ນໆທີ່ໄດ້ຈາກການຂອງເອົາຄຳໃຫ້ການຜູ້
ຖືກຫາທີ່ຖືກກັກຕົວ ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງສິດຕໍ່ຜູ້ຖືກຫາໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ
ດັ່ງນີ້:

1. ມີສິດບໍ່ເວົ້າ;
2. ຖ້າໃຫ້ການ, ສິ່ງທີ່ໃຫ້ການໄປນັ້ນອາດຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຕົນໄດ້;
3. ມີສິດສະເໜີໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າພົບ;
4. ໃນກໍລະນີ ບໍ່ມີທຶນ ຈະເອົາທະນາຍຄວາມກໍສາມາດຂໍທຶນລັດຖະບານເພື່ອຂໍເອົາທະນາຍຄວາມໄດ້.

ນອກຈາກນີ້ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ ຖ້າຫາກຜູ້ຖືກຫາຮ້ອງຂໍໃຫ້ທະນາຍຄວາມເຂົ້າພົບ ຫຼື ຕ້ອງການບໍ່
ໃຫ້ການ ເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍຕ້ອງໂຈະການເອົາຄຳໃຫ້ການໃນທັນທີ, ຖ້າລະເມີດລະບຽບການດັ່ງກ່າວແລ້ວ ຫາກໄດ້ມາຄຳ
ຮັບສາລະພາບ ຫຼື ຄຳໃຫ້ການອື່ນໆ ກໍຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານທາງດ້ານເນື້ອໃນໄດ້.

ອີກກໍລະນີໜຶ່ງ ຖ້າຜູ້ຖືກຫາບໍ່ໄດ້ສະແດງເຈດຈຳນົງທີ່ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ສິດທີ່ຈະບໍ່ເວົ້າ, ສິດຂໍ
ພົບທະນາຍຄວາມ, ການໃຊ້ສິດດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກຮັບຮູ້, ການຮ້ອງຂໍທີ່ມີລັກສະນະຄຸມເຄືອບໍ່ຈະແຈ້ງ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່
ມີຜົນທະໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຮ້ອງຂໍນັ້ນຈະແຈ້ງ.

ໃນກໍລະນີຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍສະລະສິດຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ຄຳໃຫ້ການທີ່ໄດ້ຈາກກໍລະນີນີ້
ແມ່ນຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້ (ຄຳໃຫ້ການນີ້ຖືວ່າເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ).

4. ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ສສ ຫວຽດນາມ

ສສ ຫວຽດນາມໄດ້ມີກົດໝາຍກຳນົດລະອຽດກ່ຽວກັບການໃສ່ກັບມືໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ ແລະ ການ
ເຂົ້າຮ່ວມຂອງທະນາຍຄວາມ ຫຼື ຜູ້ປົກປ້ອງອື່ນເຊັ່ນ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການຄຸ້ມຄອງ, ນຳໃຊ້ອາວຸດ, ລະເບີດ
ແລະ ເຄື່ອງມືຊ່ວຍໝູນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນກັບມີຖືເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາເຄື່ອງຊ່ວຍໝູນ, ເຄື່ອງຊ່ວຍໝູນຈະຖືກນຳໃຊ້ໃນກໍລະ
ນີດັ່ງນີ້ :

- ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 23 ຂອງກົດໝາຍ;
- ສະກັດກັ້ນ, ສະຫຼາຍການຊຸມນຸມປະທ້ວງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ກໍ່ຄວາມຮຸນແຮງ, ສ້າງຄວາມບໍ່ເປັນ
ລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມ ;
- ສະກັດກັ້ນຜູ້ມີການກະທຳທີ່ເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ຊີວິດ, ສຸຂະພາບ ຂອງຜູ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ອື່ນ;

- ສະກັດກັ້ນ, ສະຫຼາຍການສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຕໍ່ຕ້ານ, ທຳລາຍ, ບໍ່ເຄົາລົບຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໜ້າທີ່, ສ້າງຄວາມບໍ່ສະຫງົບປອດໄພຢູ່ຄ້າຍຄຸມຂັງ ດັດສ້າງ, ພື້ນຖານການສຶກສາແບບບັງຄັບ, ພື້ນຖານບຳບັດຢາເສບຕິດ;

- ການປ້ອງກັນຕົວ, ສະພາວະທີ່ຈຳເປັນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ຖ້າມີກໍລະນີທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຂ້າງເທິງນີ້ການໃສ່ກັບມືໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການທໍລະມານ, ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້, ນອກຈາກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ເທິງນີ້ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຫາກມີການໃສ່ກັບມືນັ້ນ ອາດຖືເປັນການທໍລະມານຮ່າງກາຍ ເພື່ອບັງຄັບສອບສວນ, ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້.

ການໃຫ້ ແລະ ຮັບສິນບົນຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ ເປັນການກະທຳຜິດທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງເປັນພິເສດ, ໂທດສູງສຸດ ແມ່ນ 20 ປີ ຕາມມາດຕາ 76 ຂອງປະມວນກົດໝາຍອາຍາ ປີ 2015.

ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ຮັບການຮ້ອງຂໍພິພາດຜູ້ປົກປ້ອງ ຫຼື ຜູ້ປົກປ້ອງຂໍເຂົ້າຮ່ວມໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ ເປັນການລະເມີດລະບຽບການດຳເນີນຄະດີຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ເກັບກຳໄດ້ ບໍ່ສາມາດນຳມາເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ ໃນກໍລະນີໄອຍະການຫາກຮູ້ວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ມີການລະເມີດ ໄອຍະການຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ປະຕິບັດລະບຽບການບັງຄັບຜູ້ປົກປ້ອງໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ. ເມື່ອຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍມີຜູ້ປົກປ້ອງເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ທີ່ຈະທຳການໂຕ້ສວນ ຫຼື ເອົາຄຳໃຫ້ການກໍຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ປົກປ້ອງກ່ອນໃນເວລາທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ເປັນຕົ້ນວັນເວລາ, ສະຖານທີ່ດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວດຳເນີນຄະດີ. ພາຍຫຼັງຜູ້ປົກປ້ອງໄດ້ຮັບແຈ້ງຈາກຜູ້ມີສິດອຳນາດໃນການດຳເນີນຄະດີ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ມີໜ້າ, ໃນກໍລະນີນີ້ການດຳເນີນຄະດີຍັງຄົງສືບຕໍ່ ຕາມມາດຕາ 79 ຂອງປະມວນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຍົກເວັ້ນກໍລະນີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 291 (ຜູ້ປົກປ້ອງບໍ່ມີໜ້າຍ້ອນເຫດສຸດວິໄສ ຫຼື ຍ້ອນມີການກົດຂວາງຢ່າງພາວະວິໄສ ແລະ ໂຈດບໍ່ເຫັນດີພິຈາລະນາຕັດສິນຄະດີ ຖ້າບໍ່ມີຜູ້ປົກປ້ອງ, ຜູ້ປົກປ້ອງທີ່ໄດ້ຮັບການບັງຄັບບໍ່ມີໜ້າ ແລະ ໂຈດ ຫຼື ຕົວແທນບໍ່ເຫັນດີພິຈາລະນາຕັດສິນຄະດີຖ້າບໍ່ມີຜູ້ປົກປ້ອງ).

ຄໍາຖາມ 3:

A ໄດ້ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດຢູ່ໃຕ້ດິນຟາຍໃນເຮືອນຂອງລາວ, ບາງຄັ້ງລາວກໍນຳເອົາຢາເສບຕິດດັ່ງກ່າວອອກມາເຜື້ອເສບ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດໄດ້ຈັບຕົວ A ໃນຂໍ້ຫາມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງເຜື້ອເສບ ແລະ ກໍໄດ້ຄົ້ນເຮືອນຂອງລາວ, ແຕ່ວ່າ ບໍ່ພົບເຫັນຢາເສບຕິດທີ່ຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໃນໃຕ້ດິນນັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ A, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດໄດ້ຕົວະຢືວ່າ A ວ່າ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄະດີນີ້ເປັນຄະດີມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ, ຈະບໍ່ຈັບຕົວ ແລະ ຈະບໍ່ໄປຄົ້ນເຮືອນອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ຢາກໃຫ້ບອກບ່ອນທີ່ຊຸກເຊື່ອງຢາໄວ້ວ່າຢູ່ໃສ. A ຫຼົງເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ໄດ້ຮັບສາລະພາບຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຖິງບ່ອນທີ່ຕົນຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ ທີ່ຢູ່ໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດກໍໄດ້ເຂົ້າກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ອີກ ເທື່ອໜຶ່ງໂດຍອີງໃສ່ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ ແລະ ກໍພົບຢາເສບຕິດທີ່ຊຸກເຊື່ອງໄວ້ຕາມຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A ຈາກນັ້ນ ກໍອາຍັດໄວ້. ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການໄດ້ສັ່ງຝ່ອງ A ໃນຄວາມຜິດຊຸກເຊື່ອງ ແລະ ຄອບຄອງຢາເສບຕິດ. ແຕ່ A ໄດ້ໃຫ້ການຕໍ່ສານວ່າ ຕົນຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດຕົວະຢືວ່າຫຼອກລວງຕົນ ຈຶ່ງຮັບສາລະພາບ. ທະນາຍຄວາມຂອງ A ໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າ ການຮັບສາລະພາບຂອງ A ຂັດກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ແລະ ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນໂດຍອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກໍຂັດກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 42.

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ພິພາກສາຄວນກຳນົດແນວໃດ ກ່ຽວກັບຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນຢູ່ໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ A ໂດຍອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A (ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນວ່າ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ໂດຍອີງໃສ່ຄຳຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວ?).

ຄໍາຖາມ 3

A ໄດ້ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດຢູ່
ໃຕ້ດິນພາຍໃນເຮືອນ

ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນຢູ່ໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ A ໂດຍອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບຂອງ
A ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນໄດ້ບໍ່ວ່າ A ມີຄວາມຜິດ ?

[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:

ໃນເຫດການນີ້ ຜູ້ພິພາກສາຈະກຳນົດເຫດການວ່າ A ມີຄວາມຜິດໃນສະຖານມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ ລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບຕາມປະມວນກົດໝາຍອາຍາ ສະບັບ ປີ 2017 ພາກທີ 2, ໝວດທີ 8, ມາດຕາ 208 ໂດຍອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບ ແລະ ຫຼັກຖານ (ຢາເສບຕິດທີ່ຊຸກເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ A) ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເນື່ອງຈາກວ່າ ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ A, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດໄດ້ຕົວະຍົວະ A ວ່າ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄະດີນີ້ເປັນຄະດີມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ, ຈະບໍ່ຈັບຕົວ ແລະ ຈະບໍ່ໄປກວດຄົ້ນເຮືອນອີກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ A ຫຼົງເຊື່ອຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ໄດ້ຮັບສາລະພາບຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຖິງບ່ອນທີ່ຕົນຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ຢູ່ໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ. ສະນັ້ນ, ອີງຕາມມາດຕາ 36 ວັກ 3 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ແລ້ວຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການຕົວະຍົວະ ຫຼອກລວງ ຈະໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ຕາມມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ຊຶ່ງການກະທຳດັ່ງກ່າວຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ເປັນການກະທຳທີ່ໄດ້ຫຼັກຖານມາດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ, ຫຼັກຖານທີ່ແຕກຍອດອອກມາຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ ບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ແລະ ຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກທົດສະດີໝາກໄມ້ທີ່ໄດ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນຜິດ.

ຜ່ານການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນມີຄຳເຫັນດັ່ງນີ້: ສາມາດລົງໂທດ A ໄດ້ ເພາະການຮັບສາລະພາບຂອງ A ມີຫຼັກຖານ (ຂອງກາງຢາເສບຕິດຢູ່ເຮືອນຂອງຜູ້ກ່ຽວ) ແທ້ ຖືວ່າເປັນຫຼັກຖານຜູກມັດທີ່ແທ້ຈິງ. ສ່ວນການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຕົວະຍົວະ A ວ່າ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄະດີນີ້ເປັນຄະດີມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ, ຈະບໍ່ຈັບ ແລະ ຈະບໍ່ກວດຄົ້ນເຮືອນອີກນັ້ນ ກໍເປັນເຕັກນິກຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນການສືບສວນ-ສອບສວນ ເພື່ອຊອກຫາຄວາມເປັນຈິງ ຊຶ່ງ A ກໍເປັນບຸກຄົນທີ່ມີສະຕິສຳປະຊັນຍະດີ ແລະ ພື້ນກະສຽນອາຍຸທາງອາຍາແລ້ວ ສາມາດຄິດ ແລະ ຄາດຄະເນໄດ້ເຖິງຜົນສະທ້ອນ ແລະ ຮູ້ໄດ້ວ່າການມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງແມ່ນຜິດກົດໝາຍ ແລະ ກໍສາມາດໄດ້ຫຼັກຖານມາຈາກເຫດການຕົວຈິງຂອງຄະດີ (ຂອງກາງຢາເສບຕິດຢູ່ໃຕ້ດິນພາຍໃນເຮືອນຂອງ A) ບິນພື້ນຖານຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ຈຶ່ງບໍ່ຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 36 ວັກ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າ ຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ຕໍ່ການກະທຳຜິດຈະຖືເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຄຳຮັບສາລະພາບນັ້ນ ຫາກໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນດ້ວຍຫຼັກຖານຜູກມັດອື່ນທີ່ໜັກແໜ້ນ (ຊຶ່ງເຫດການດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນມີຂອງກາງທີ່ຢັ້ງຢືນໄດ້ວ່າແມ່ນຂອງ A). ສະເພາະຄໍາໃຫ້ການຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການຕົວະຍົວະ ຫຼອກລວງ ຕາມມາດຕາ 36 ວັກ 3 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ຈະໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ຕາມມາດຕາ 42 ນັ້ນ ແມ່ນໃນກໍລະນີ A ບໍ່ແມ່ນຜູ້ກະທຳຜິດຕົວຈິງ, ເຫດການບໍ່ມີຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບ A ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການເກັບກ່ອມຕົວະຍົວະ ຫຼອກລວງໃຫ້ A ຮັບສາລະພາບ

ແລະ ຂອງກາງກໍບໍ່ມີຈິງແທ້ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາເອງ ຕາມມາດຕາ 3 ຂໍ້ 5 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນ ຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ທີ່ກຳນົດໄວ້ວ່າ ພາວະວິໄສ ໝາຍເຖິງການດຳເນີນຄະດີຕ້ອງຢູ່ບົນຜືນຖານກົດ ໝາຍ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານຕ້ອງໄດ້ມາຈາກເຫດການຕົວຈິງ ແລະ ບໍ່ສ້າງຂຶ້ນມາເອງ.

ສະຫຼຸບ ຄຳໃຫ້ການຂອງ A ທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການຕົວະຍິວະ ຫຼອກລວງ ຫຼື ດ້ວຍວິທີການອື່ນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍ (ມາດຕາ 36 ວັກ 3 ກດຍ) ແມ່ນໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີບໍ່ໄດ້ຕາມມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າ ດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017; ໃນເວລາຄົ້ນຄວ້າສຳນວນຄະດີຂອງສານ ອີງຕາມມາດຕາ 167 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ແລ້ວ ສານຕ້ອງສົ່ງສຳນວນຄະດີຄືນ ໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ເພື່ອສືບສວນ-ສອບສວນເພີ່ມເຕີມ ໂດຍແມ່ນປະທານສານບ່ອນກ່ຽວຂ້ອງຈະອອກຄຳສັ່ງ ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຕາມມາດຕາ 168 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ເພື່ອໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ຊອກຂໍ້ມູນຫຼັກຖານອື່ນທີ່ຍັງຢືນການກະທຳຜິດ; ຖ້າຫາກວ່າຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ປະຊາຊົນບໍ່ສາມາດຊອກຫາຫຼັກຖານໃໝ່ມາຢັ້ງຢືນ ສານກໍຈະຕັດສິນໃຫ້ຜົນຂໍ້ກ່າວຫາ. ສ່ວນຂອງກາງ (ຢາເສບ ຕິດ) ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະເທດໃນລະບົບຄອມມອນລ໌ ແລະ ຊີວິວລ໌ ມີວິທີການແກ້ໄຂດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກົດໝາຍຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ:

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາຍີ່ປຸ່ນ ໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບຫຼັກການການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ ຫຼັກ ຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເປັນຂໍ້ໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ແຕ່ການຊອກຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການ ຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດຜືນຖານ ກໍມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມມາດຕາ 1 ຂອງກົດໝາຍວ່າ ດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາຍີ່ປຸ່ນ ຊຶ່ງກຳນົດວ່າ ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີເປົ້າໝາຍນຳໃຊ້ປະຕິບັດຢ່າງທັນການ ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການລົງໂທດ ໂດຍຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດຜືນຖານຂອງບຸກຄົນ ແລະ ການເບິ່ງແຍງການຈຳ ກັດສິດຂອງບຸກຄົນໃນເວລາມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງຂອງຄະດີຈະແຈ້ງ. ນອກຈາກນີ້ ມາດຕາ 319 ຂອງກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຍີ່ປຸ່ນ ຍັງໄດ້ກຳນົດການເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກການບັງຄັບ, ນາບຊູ່ ຫຼື ທຸບຕິທໍລະມານ; ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ໄດ້ຮັບ ໃນເວລາຖືກກັກຂັງ ຫຼື ຄຸມຕົວເປັນເວລາດົນນານດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສວ່າ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສະໝັກໃຈ, ຄຳຮັບສາລະພາບເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ ສາມາດຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ຊຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານຂອງຄຳຮັບສາລະພາບ ຖືກຈຳກັດ. ການກະທຳ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນວັກນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນຕົວຢ່າງການກະທຳທີ່ຂາດຄວາມສະໝັກໃຈ ແລະ ໃນກໍລະນີຄຳຮັບ ສາລະພາບທີ່ໄດ້ຈາກວິທີອື່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນນີ້ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາໄດ້ຮັບການບັງຄັບທາງດ້ານຈິດໃຈ ເຊັ່ນດຽວກັນ ຊຶ່ງເປັນຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃນຄວາມສະໝັກໃຈ ຈຶ່ງຄວນປະຕິເສດໃນຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານ (ບໍ່ ສາມາດຖືເປັນຫຼັກຖານ). ນອກຈາກນີ້ ຫຼັກຖານທຳອິດ (ຫຼັກຖານທີ 1) ທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ກໍຄືຄຳ

ຮັບສາລະພາບ ແລະ ຫຼັກຖານຕໍ່ມາ (ຫຼັກຖານທີ 2) ກໍເປັນຫຼັກຖານທີ່ພົບເຫັນເນື່ອງຈາກຫຼັກຖານທຳອິດ, ຖ້າອີງໃສ່ຜົນການຮັກສາຄວາມດຸນດ່ຽງ (Balance) ລະຫວ່າງການຊອກຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດ ຫຼື ການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລ້ວ, ຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ຄວນຍອມຮັບໃນຄຸນຄ່າທາງດ້ານຫຼັກຖານ (ບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ) ເນື່ອງຈາກວ່າ ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ລະເມີດກົດໝາຍຢ່າງຍິ່ງໃນການປະລະຫຼັກການຍຶດຖືເອົາຄຳສັ່ງເປັນຫຼັກ ແລະ ຖ້າຫາກຖືຫຼັກຖານທີ 2 ເປັນຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີແລ້ວ ກໍຈະເຮັດໃຫ້ໃນອະນາຄົດ ກໍຈະບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມການສືບສວນ-ສອບສວນ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຕົວະຍົວະ A ເຮັດໃຫ້ A ຫຼົງເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າຂອງຕົນ ແລະ ໄດ້ຮັບສາລະພາບກ່ຽວກັບບ່ອນທີ່ຕົນຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ ຢູ່ໃຕ້ດິນພາຍໃນຂອງເຮືອນ ນີ້ກໍສະແດງວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ມີເຈດຕະນາຊອກຫາຫຼັກຖານໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຊຶ່ງເປັນການລະເມີດສິດທິມະນຸດຂັ້ນຜູ້ພົນຖານ. ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ຄວນຖືເອົາຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນໃຕ້ດິນຂອງເຮືອນ A ມາເປັນຫຼັກຖານ ເພາະວ່າວິທີການທີ່ໄດ້ຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວ ແມ່ນວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ລະເມີດມາດຕາ 319 ວັກ 1 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ແລະ ມາດຕາ 38 ວັກ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ).

2. ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ:

ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງເຢຍລະມັນ ການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງກົດໝາຍ ເພື່ອຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນກົດໝາຍ. ໃນອະດີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 136a (ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ ແລະ ວິທີການໄຕ່ສວນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ), ມາດຕາ 69 (ການເອົາຄຳໃຫ້ການໃນຄະດີ). ແຕ່ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ເພີ່ມມາດຕາກ່ຽວກັບການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານເປັນຊຸດໄວ້ຄື ມາດຕາ 81a ວັກ 3, 81c ວັກ 3, 98c ວັກ 3, 100b ວັກ 5, 100c ວັກ 5, 108 ວັກ 2, 100e ແລະ 161 ວັກ 2.

ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຫ້ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ເພາະຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນໃຕ້ດິນເຮືອນຂອງ A ແມ່ນສືບເນື່ອງມາຈາກການເອົາຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ຕົວະຍົວະ A. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້.

3. ກົດໝາຍຂອງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ:

ປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ ຖືເອົາລະບົບສະຫະພັນທະລັດ, ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມີລັກສະນະຫຼາກຫຼາຍຕາມແຕ່ລະຂົງເຂດຂອງ 50 ລັດ. ລະບົບກົດໝາຍຂອງບັນດາລັດດັ່ງກ່າວມີຫຼາຍຈຸດທີ່ໄປໃນທິດທາງດຽວກັນ ແລະ ຄ້າຍຄືກັນ, ຈຸດທີ່ແຕກແຕ່ງກັນກໍມີບໍ່ໜ້ອຍ. ບັນດາສານ ໃນປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ ແມ່ນໄດ້ອີງໃສ່ປະເພນີສານຂອງສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດ, ແຕ່ການຕີຄວາມໝາຍຂອງການບັນຍັດສິດທີ່ໃຊ້ໃນສານສູງສະຫະພັນທະລັດນັ້ນ ເປັນການປົກປ້ອງສິດຜູ້ພົນຖານຂັ້ນຕ່ຳສຸດ ໂດຍອີງໃສ່ ມາດຕາ 4 ຂອງ ລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ.

ຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ໃຫ້ຖືເປັນຫຼັກຖານ ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ເກັບກຳໄດ້ມາຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດ ມາດຕາ 4 ຊຶ່ງກໍ່ບໍ່ພຽງ ແຕ່ຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍທີ່ໄດ້ມາໂດຍກົງຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັກຖານທາງອ້ອມ ຫຼື ຫຼັກຖານທີ່ ໄດ້ມາຈາກຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍ ກໍ່ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ (ຫຼັກການໝາກໄມ້ທີ່ເກີດຈາກຕົ້ນໄມ້ ມີຜິດ).

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມການຮັບສາລະພາບນັ້ນ ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຍ້ອນມີການແຈ້ງຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ເປັນເທັດບໍ່ແມ່ນຄວາມ ຈິງກໍ່ຕາມ, ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ຖືກຫາຫາກມີເຫດຜົນພຽງແຕ່ການແຈ້ງ (ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່) ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງເຮັດເທັດ ຂຶ້ນມາ, ກໍ່ຍັງບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຳຮັບສາລະພາບດັ່ງກ່າວ ກາຍເປັນຄຳຮັບສາລະພາບທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມສະ ໝັກໃຈໄດ້ ໂດຍອີງຕາມຄຳຕັດສິນຄະດີ Frazier ປີ 1969, ດັ່ງນັ້ນ ອີງຕາມຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງ A ໄດ້ຈາກການຕົວະຍົວຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ນັ້ນ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ການກຳນົດຄວາມສະໝັກໃຈ ສູນເສຍໄປໃນ ທັນໃດ. ຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນໃຕ້ດິນເຮືອນຂອງ A ກໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ (ຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້). ນອກຈາກນີ້ ການແຈ້ງການທີ່ເປັນເທັດນັ້ນ ເຖິງຈະເປັນການກະທຳທີ່ສົ່ງຜົນຮ້າຍແຮງຕໍ່ຈິດໃຈ ຫຼື ຕໍ່ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງສັງຄົມ ແລະ ປະຊາຊົນກໍ່ຕາມ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍໃນມາດຕາ ທີ່ກຳນົດກ່ຽວກັບການ ດຳເນີນການທີ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ (ລັດຖະທຳມະນູນ ສະຫະພັນທະລັດ ສະບັບປັບປຸງ ມາດຕາ 5).

4. ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ສສ ຫວຽດນາມ:

ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາຂອງ ສສ ຫວຽດນາມ ການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດ ໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຕົວະຍົວ A ເຮັດໃຫ້ A ຫຼົງເຊື້ອໃນຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ໄດ້ຮັບ ສາລະພາບຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຖິງບ່ອນທີ່ຕົນຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ ທີ່ຢູ່ໃຕ້ດິນພາຍໃນເຮືອນ ນີ້ກໍ່ຖືວ່າເປັນມາດຕະການ ທາງວິຊາສະເພາະສືບສວນ-ສອບສວນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນສະທ້ອນເຖິງສິດທິມະນຸດ ແລະ ສິດທິ ຂອງພົນລະເມືອງ ຊຶ່ງຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວຍັງຄົງໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ ເພື່ອສືບສວນ-ສອບສວນໃນການແກ້ໄຂຄະດີ ດັ່ງກ່າວໄດ້.

ຄຳຖາມ 4:

A ໄດ້ຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຕູ້ຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຂອງລາວ. ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດມີຄວາມກຽດຊັງ A ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ຂຶ້ນມາໂດຍເວົ້າວ່າ B ໄດ້ຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ A ແຕ່ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ລັກລອບຂາຍຢາເສບຕິດ B ບໍ່ໄດ້ຂາຍໃຫ້ A ແລະ B ກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດວ່າໄດ້ຂາຍຢາໃຫ້ A. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ອີງໃສ່ເຫດຜົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນຈາກຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການແລ້ວກໍໄດ້ກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ແລະ ກໍໄດ້ພົບຢາເສບຕິດຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຂອງ A. ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ A ໄດ້ໃຫ້ການປະຕິເສດແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບວ່າ ຕົນໄດ້ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນເຮືອນ, ແຕ່ວ່າໄອຍະການໄດ້ສັ່ງຝ່ອງ A ໃນຄວາມຜິດຊຸກເຊື່ອງ ແລະ ຄອບຄອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນເຮືອນ. ໃນທີ່ປະຊຸມສານທະນາຍຄວາມ A ໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າຢາເສບຕິດທີ່ພົບໃນເຮືອນຂອງ A ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກການກວດຄົ້ນທີ່ຜິດກົດໝາຍຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ.

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ພິພາກສາຄວນກຳນົດແນວໃດກ່ຽວກັບຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A (ສາມາດຕັດສິນໄດ້ບໍ່ວ່າ A ມີຄວາມຜິດໂດຍອາໄສຢາເສບຕິດທີ່ພົບໃນເຮືອນຂອງ A?)

ຄຳຖາມ 4

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ
(ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຕໍ່ຫົວ
ໜ້າອົງການໄອຍະການ)

A ໄດ້ຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຕູ້ຢູ່ຫ້ອງ
ພາຍໃນເຮືອນ

ໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ ໄປກວດຄົ້ນ

ເຮືອນ A

A ໄດ້ປະຕິເສດ

ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການໄດ້ສັ່ງ
ຝ່ອງ A ໃນຂໍ້ຫາຊຸກເຊື່ອງ ແລະ ມີ
ຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ

ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນຢູ່ເຮືອນ A ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນໄດ້ບໍ່ວ່າ A ມີຄວາມຜິດ ?

[ຄຳຕອບຂອງກຸ່ມ]:

ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ຂຶ້ນມາຍ້ອນຄວາມກຽດຊັງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່ A ແມ່ນຢູ່ໃນປະເດັນທີ່ກົດໝາຍຫ້າມ ຕາມມາດຕາ 42 ວັກ 1 ຄື: ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນຈາກຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ເພື່ອທຳການກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ແລ້ວຈຶ່ງພົບເຫັນຢາເສບຕິດ ການກະທຳດັ່ງກ່າວຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ເປັນການກະທຳທີ່ໄດ້ຫຼັກຖານມາດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ. ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດກົດໝາຍໃນເບື້ອງຕົ້ນ ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກກົດສະດີ ໝາກໄມ້ທີ່ໄດ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ທີ່ເປັນຜິດ. ນອກຈາກນີ້ ມາດຕາ 121 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ກໍໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການກວດຄົ້ນວ່າ ຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີຄຳສັ່ງເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ຫຼື ສານ ເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີການກະທຳຜິດເຊິ່ງໜ້າ ຫຼື ຮີບດ່ວນ ແລະ ມາດຕາ 122 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ໄດ້ກຳນົດສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ທຳການກວດຄົ້ນວ່າ 1) ມີຂໍ້ມູນທີ່ເຊື່ອໄດ້ວ່າໃນເຄຫະສະຖານ, ຍານ ພາຫະນະ ຫຼື ຕົວບຸກຄົນ ໄດ້ເກັບມ້ຽນ ຫຼື ຊຸກເຊື່ອງວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ໄດ້ມາຈາກການກະທຳຜິດ ຫຼື ວັດຖຸ ແລະ ເອກະສານອື່ນທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ. 2) ໃນກໍລະນີຈຳເປັນເພື່ອເກັບໂຮມຫຼັກຖານທາງດ້ານເອກະສານ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ A ພົ້ນຂໍ້ກ່າວຫາ.

ຜ່ານການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນມີຄຳເຫັນດັ່ງນີ້:

- ການອອກຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນໄດ້ອີງໃສ່ ມາດຕາ 121 ແລະ 122 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017, ໃນການຊັງຊາຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຕໍ່ບົດລາຍງານຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດນັ້ນ ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການນຳໃຊ້ວິທີການຕິດຕາມກວດກາແຕ່ລະຂັ້ນຕອນການດຳເນີນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ ແລະ ເຊື່ອໝັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດຊຶ່ງເປັນຜູ້ພິພິດກັກສາກົດໝາຍ (ເຊື່ອໝັ້ນໃນຈັນຍາບັນຂອງຕຳຫຼວດ). ດັ່ງນັ້ນ ຜົນການກວດຄົ້ນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດ, ໄອຍະການຈຶ່ງອີງຕາມບົດສະຫຼຸບຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ.

- ການເອົາຄຳໃຫ້ການຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດກໍປະຕິບັດຕາມຫຼັກການວິຊາສະເພາະ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຕົວະຍົວະ ຫຼອກລວງໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການຢ່າງໃດ ແຕ່ຫາກເປັນເຕັກນິກຢ່າງໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການອອກຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ.

- ໃນກໍລະນີ ຈຳເລີຍ ຫາກປະຕິເສດຂໍ້ກ່າວຫາ ແຕ່ຜົນການກວດຄົ້ນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດພົບຢາເສບຕິດຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຜູ້ກ່ຽວນັ້ນ ສານກໍສາມາດຕັດສິນວ່າ ຈຳເລີຍ ມີຄວາມຜິດ. ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຫຼັກການໂດຍບໍ່ຖືເອົາແຕ່ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຈຳເລີຍເປັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ສານຈະບໍ່ຖືວ່າການເຮັດບົດລາຍງານເທັດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດນັ້ນເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ, ສານຈະອີງໃສ່ການພົບຢາເສບຕິດໃນເວລາກວດຄົ້ນຫຼາຍກວ່າ.

- ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ ຖືວ່າເປັນເຕັກນິກ ຫຼື ວິທີທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

- ທະນາຍຄວາມ ໃນຖານະເປັນຜູ້ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ເສລີພາບຂອງລູກຄວາມ ກໍຕ້ອງຖະແຫຼງຕໍ່ສານເພື່ອໃຫ້ສານພິຈາລະນາໃຫ້ຈຳເລີຍພົ້ນຂໍ້ກ່າວຫາ ໂດຍອີງໃສ່ການເຮັດບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳ

ຫຼວດ ຖືວ່າເປັນການໄດ້ຫຼັກຖານໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017.

ສະຫຼຸບ ການທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ເພື່ອໃຫ້ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະ ການອອກຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ແລ້ວພົບເຫັນຢາເສບຕິດນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ ເພື່ອໃຫ້ ສານພິຈາລະນາຕັດສິນລົງໂທດໄດ້ ເພາະຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນໄດ້ມາດ້ວຍວິທີທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ (ມາດຕາ 42 ວັກ 1 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017).

ຖ້າຫາກຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການຄົ້ນຄວ້າຄະດີຂອງສານ, ສານຈະສົ່ງສຳນວນຄະດີຄືນໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ຕາມມາດຕາ 167 ແລະ 168 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017.

ຖ້າຫາກຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາຄະດີຢູ່ໃນທີ່ປະຊຸມສານ, ສານຈະພິຈາລະນາຕັດສິນໃຫ້ຈຳເລີຍພື້ນຊື່ ກ່າວຫາ.

ສຳລັບຢາເສບຕິດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ໄດ້ລະເມີດລະບຽບການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ກໍຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມ ກົດໝາຍ.

ຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະເທດໃນລະບົບຄອມມອນລ໌ ແລະ ຊີວິວລ໌ ມີວິທີການແກ້ໄຂດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກົດໝາຍຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ

ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຍີ່ປຸ່ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ກ່ຽວກັບຫຼັກຖານການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກ ຖານ ຄືຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເປັນຂໍ້ຈະແຈ້ງ, ແຕ່ການຊອກຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດພື້ນຖານ ກໍມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມມາດຕາ 1 ຂອງ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຍີ່ປຸ່ນ ທີ່ກຳນົດໄວ້ວ່າ ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີເປົ້າໝາຍນຳໃຊ້ຢ່າງທັນການ, ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການລົງໂທດ ໂດຍຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດພື້ນຖານຂອງບຸກຄົນ ແລະ ການເບິ່ງແຍງການຈຳ ກັດສິດຂອງບຸກຄົນໃນເວລາມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງຂອງຄະດີຈະແຈ້ງ. ມາດຕາ 31 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ຍີ່ປຸ່ນ ໄດ້ກຳນົດວ່າ ບຸກຄົນໃດກໍຕາມຈະບໍ່ຖືກຕັດອິດສະລະພາບ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ຫາກເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການ ປົນພື້ນຖານກົດໝາຍ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດເປັນພະນັກງານລັດ ແຕ່ໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງຂຶ້ນມາ (B ຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ A) ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ນີ້ກໍສະແດງວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ມີເຈດຕະນາຊອກຫາ ຫຼັກຖານໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຊຶ່ງເປັນການລະເມີດສິດທິມະນຸດຂັ້ນພື້ນຖານ.

ຜູ້ພິພາກສາ ບໍ່ຄວນຖືເອົາຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງ A ເປັນຫຼັກຖານ ເພາະວ່າວິທີການທີ່ໄດ້ມາ ຂອງຫຼັກຖານດັ່ງກ່າວ ແມ່ນວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ລະເມີດມາດຕາ 31 ຂອງ ລັດຖະທຳມະນູນ ຍີ່ປຸ່ນ).

2. ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ

ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ເຢຍລະມັນ ການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງກົດໝາຍ ເພື່ອຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນກົດໝາຍ. ໃນອະດີດ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງເຢຍລະມັນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 136a (ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ ແລະ ວິທີການໄຕ່ສວນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ), ມາດຕາ 69 (ການເອົາຄຳໃຫ້ການໃນຄະດີ). ແຕ່ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ເພີ່ມມາດຕາກ່ຽວກັບການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານເປັນຊຸດໄວ້ຄື ມາດຕາ 81a ວັກ 3, 81c ວັກ 3, 98c ວັກ 3, 100b ວັກ 5, 100c ວັກ 5, 108 ວັກ 2, 100e ແລະ 161 ວັກ 2.

ຜູ້ຝຶກສາ ບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຫ້ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ເພາະຢາເສບຕິດທີ່ຝົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດສິດໃນການກວດຄົ້ນຫາສະຖານ ແລະ ສິດໃນຊັບສິນຂອງ A.

3. ກົດໝາຍຂອງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ

ສະຫະລັດອາເມລິກາ ເປັນສະຫະພັນທະລັດ. ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ກໍ່ມີລັກສະນະຫຼາກຫຼາຍຕາມແຕ່ລະຂົງເຂດຂອງ 50 ລັດ. ລະບົບກົດໝາຍຂອງບັນດາລັດດັ່ງກ່າວມີຫຼາຍຈຸດທີ່ໄປໃນທິດທາງດຽວກັນ ແລະ ຄ້າຍຄືກັນຈຸດທີ່ແຕກແຕ່ງກັນກໍ່ມີບໍ່ໜ້ອຍ. ບັນດາສານໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ໄດ້ອີງໃສ່ປະເພນີສານຂອງສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດ, ແຕ່ການຕີຄວາມໝາຍຂອງການບັນຍັດສິດທີ່ໃຊ້ໃນສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດນັ້ນ ເປັນການປົກປ້ອງສິດພື້ນຖານຂັ້ນຕ່ຳສຸດ ໂດຍອີງໃສ່ ມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ. ຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ໃຫ້ຖືເປັນຫຼັກຖານ ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ເກັບກຳໄດ້ມາຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດ ມາດຕາ 4 ຊຶ່ງກໍ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍທີ່ໄດ້ມາໂດຍກົງຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັກຖານທາງອ້ອມ ຫຼື ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍ ກໍ່ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ (ຫຼັກການໝາກໄມ້ທີ່ເກີດຈາກຕົ້ນໄມ້ມີຜິດ).

ຜູ້ຝຶກສາບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຫ້ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ເພາະຢາເສບຕິດທີ່ຝົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A ໄດ້ມາໂດຍວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ (ມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ) ແລະ ມີການລະເມີດສິດພື້ນຖານຂອງ A.

4. ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ສສ ຫວຽດນາມ

ການກວດຄົ້ນມີສອງວິທີ ຄື ການກວດຄົ້ນທຳມະດາ ແລະ ການກວດຄົ້ນຮີບດ່ວນ.

ການກວດຄົ້ນທຳມະດາ: ໄອຍະການອີງຕາມສຳນວນຂອງອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ ແລ້ວຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ, ດຳເນີນການກວດຄົ້ນເມື່ອມີບ່ອນອີງ ເພື່ອບົ່ງບອກຕົວບຸກຄົນ, ທີ່ຢູ່, ບ່ອນເຮັດວຽກ, ສະຖານທີ່, ຍານພາຫະນະທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການກະທຳຜິດ, ເອກະສານ, ສິ່ງຂອງ, ຊັບສິນ ຫຼື ສິ່ງຂອງທີ່ໄດ້ຈາກການກະທຳຜິດ, ຂໍ້ມູນທາງເອເລັກໂຕຣນິກ, ສິ່ງອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄະດີ.

ການກວດຄົ້ນຮີບດ່ວນ: ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂໍຄຳສັ່ງຈາກໄອຍະການ, ແຕ່ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ ນັບແຕ່ສິ້ນສຸດ
ການກວດຄົ້ນ, ຜູ້ກວດຄົ້ນຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ໄອຍະການຊາບ.

ຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ ບໍ່ມີສະພາບການສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ເພື່ອຂໍຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ. ຖ້າສ້າງບົດ
ລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ ຜູ້ສ້າງນັ້ນຈະຖືກລົງວິໄນ.

ມາດຕາ 98 ຂອງປະມວນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ປີ 2015 ກຳນົດໄວ້ວ່າ: ຄຳຮັບ
ສາລະພາບຜິດຂອງຜູ້ຖືກສົງໄສ, ຜູ້ຕ້ອງຫາຈະຖືວ່າເປັນຫຼັກຖານເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ມາດຕາ 87 ຂໍ້ 2 ຂອງ
ປະມວນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ປີ 2015 ກຳນົດໄວ້ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາຄຳຮັບສາລະພາບແຕ່ຢ່າງ
ດຽວເປັນຫຼັກຖານ ເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ແຕ່ລະແຫຼ່ງຂອງຫຼັກຖານທີ່ເປັນຈິງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກັບກຳຢ່າງຖືກຕ້ອງ
ຕາມລະບຽບທີ່ກົດໝາຍສະບັບນີ້ກຳນົດໄວ້ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ຢັ້ງຢືນເພື່ອແກ້ໄຂ
ຄະດີອາຍາ.

ຄຳຖາມ 5:

A ໄດ້ຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຕູ້ຢູ່ຫ້ອງນອນ ພາຍໃນເຮືອນຂອງຕົນທີ່ມີສະມາຊິກຄອບຄົວຢູ່ນຳກັນ 10 ຄົນ. ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດໄດ້ມີຄວາມກຽດຊັງ A, ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ຂຶ້ນມາໂດຍເວົ້າວ່າ B ໄດ້ຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ A ຊຶ່ງໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ກໍບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ B ໄດ້ຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ A ແລະ B ກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດວ່າໄດ້ຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ A. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ອີງໃສ່ເຫດຜົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນຈາກຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ແລະ ກໍໄດ້ກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A, ຈາກນັ້ນກໍພົບເຫັນຢາເສບຕິດຢູ່ໃນຕູ້ໃນເຮືອນຂອງ A.

ໃນເວລາເອົາຄຳໃຫ້ການ, ເບື້ອງຕົ້ນ A ໄດ້ປະຕິເສດວ່າຕົນຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງ ຢາເສບຕິດໄວ້ໃນເຮືອນ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ການວ່າຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນເຮືອນນັ້ນແມ່ນຂອງນ້ອງຂອງຕົນ, ແຕ່ຫຼັງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຮູ້ວ່າຢາເສບຕິດນັ້ນຖືກພົບເຫັນຢູ່ໃນຕູ້ຂອງ A ຈຶ່ງໄດ້ຖອນການປະຕິເສດຂອງ A, ຈາກນັ້ນ A ກໍໃຫ້ການຮັບສາລະພາບວ່າຢານັ້ນເປັນຂອງຕົນເອງ. ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການກໍໄດ້ສັ່ງຝ່ອງ A ໃນຄວາມຜິດຊຸກເຊື່ອງ ແລະ ຄອບຄອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນເຮືອນ. ໃນທີ່ປະຊຸມສານທະນາຍຄວາມຂອງ A ໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A ແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກການກວດຄົ້ນທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຊຶ່ງຂັດກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 42 ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ, ເນື່ອງຈາກວ່າໃນຄະດີນີ້ບໍ່ສາມາດນຳເອົາຢາເສບຕິດທີ່ໄດ້ມາຈາກການກວດຄົ້ນທີ່ຜິດກົດໝາຍມາເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຫຼັກຖານທີ່ຈະມາສະໜັບສະໜູນການຮັບສາລະພາບຂອງ A ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳເອົາການຮັບສາລະພາບຂອງ A ມາເປັນຫຼັກຖານໄດ້ອີງໃສ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 36 ວັກ 2.

ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ພິພາກສາຄວນກຳນົດແນວໃດກ່ຽວກັບການຮັບສາລະພາບຂອງ A ແລະ ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A (ສາມາດພິຈາລະນາຕັດສິນວ່າ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ໂດຍອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບຂອງ A ແລະ ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A?).

ຄໍາຖາມ 5

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ
(ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ຕໍ່ຫົວ
ໜ້າອົງການໄອຍະການ)

A ໄດ້ຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້
ໃນຕູ້ຢູ່ຫ່ວງພາຍໃນເຮືອນ

ໄດ້ຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນ ໄປກວດຄົ້ນ

ເຮືອນ A

ພົບຢາເສບຕິດ
ຢູ່ໃນຕູ້

A ຮັບສາລະພາບ

ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການສັ່ງ
ຝ່ອງ A ໃນຂໍ້ຫາຊຸກເຊື່ອງ
ແລະ ມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນ
ຄອບຄອງ.

ຢາເສບຕິດທີ່ຖືກພົບເຫັນຢູ່ເຮືອນ A ໂດຍອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບຂອງ A ສາມາດ
ພິຈາລະນາຕັດສິນໄດ້ບໍ່ວ່າ A ມີຄວາມຜິດ ?

[ຄໍາຕອບຂອງກຸ່ມ]:

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ໄດ້ກຽດຊັງ A ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ຂຶ້ນ ມາວ່າ A ໄດ້ຄອບຄອງ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດໄວ້ໃນເຮືອນຂອງຜູ້ກ່ຽວ ເພື່ອເປັນຂໍ້ອ້າງໃນການຂໍຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນ ຈາກຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ. ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ອີງຕາມມາດຕາ 36 ວັກ 3 ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ໄດ້ກຳນົດວ່າຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈຳເລີຍ ທີ່ ໄດ້ມາດ້ວຍການຕົວະຍົວ ຫຼອກລວງ, ບັງຄັບ, ນາບຊຸ່, ທຸບຕີ, ທໍລະມານ ຫຼື ການກະທຳອື່ນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດ ໝາຍ ຈະໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີບໍ່ໄດ້ ແລະ ມາດຕາ 42 ກໍໄດ້ກຳນົດໄວ້ວ່າຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການລະເມີດກົດ ໝາຍ ຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີອາຍາ. ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດກົດໝາຍໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນທຳ ຫຼື ເພື່ອ ເປັນການປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດ ຕາມມາດຕາ 42 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ; ເພື່ອເປັນການປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການກະທຳ ຜິດຂອງຜູ້ດຳເນີນຄະດີໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ. ນອກຈາກນີ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບ ປັບປຸງ ປີ 2017 ມາດຕາ 121 ໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການກວດຄົ້ນວ່າການກວດຄົ້ນຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີຄຳ ສັ່ງເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ຫຼື ສານ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີການກະທຳຜິດເຊິ່ງໜ້າ ຫຼື ຮີບດ່ວນ ແລະ ມາດຕາ 122 ໄດ້ກຳນົດສາເຫດທີ່ຜ່ານໃຫ້ມີການກວດຄົ້ນວ່າ 1) ມີຂໍ້ມູນເຊື່ອໄດ້ວ່າໃນເຄຫະສະຖານ , ຍານພາຫະນະ ຫຼື ຕົວບຸກຄົນ ໄດ້ເກັບມ້ຽນ ຫຼື ຊຸກເຊື່ອງວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ໄດ້ມາຈາກການກະທຳຜິດ ຫຼື ວັດຖຸ ແລະ ເອກະສານອື່ນທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ; 2) ໃນກໍລະນີຈຳເປັນເພື່ອເກັບໂຮມຫຼັກຖານທາງດ້ານ ເອກະສານ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ ຫຼື ການກວດຄົ້ນເພື່ອຊອກຫາຜູ້ກະທຳຜິດ.

ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ບັນຫາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວເຫັນວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-ສອບສວນ ກຽດຊັງ A ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງ ຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃນການຂໍຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນຈາກຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ເພື່ອນຳໄປສູ່ການກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ນັ້ນເປັນການບໍ່ສອດຄ່ອງຕາມມາດຕາ 122 ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳ ເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ເນື່ອງຈາກວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ວ່າໃນເຄຫະ ສະຖານຂອງ A ໄດ້ຊຸກເຊື່ອງວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ມີສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກການກະທຳຜິດ ຫຼື ວັດຖຸ ແລະ ເອກະສານອື່ນທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ; ໃນກໍລະນີຈຳເປັນເພື່ອເກັບໂຮມຫຼັກຖານທາງດ້ານເອກະສານ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ພົວພັນກັບການກະທຳຜິດ ຫຼື ການກວດຄົ້ນເພື່ອຊອກຫາຜູ້ກະທຳຜິດ, ຂໍ້ມູນທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ມາ (ບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ) ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີໄດ້ (ຕາມມາດຕາ 42 ກດຍ), ໃນກໍລະນີ ນີ້ຜູ້ພິພາກສາໄດ້ວິນິດໄສວ່າການຮັບສາລະພາບຂອງ A ນັ້ນຍັງບໍ່ມີຫຼັກຖານຜູກມັດອື່ນທີ່ໜັກແໜ້ນມາຢັ້ງຢືນ ແລະ ການກວດຄົ້ນພົບຢາເສບຕິດນັ້ນກໍມີການລະເມີດກົດໝາຍຄືສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງຂຶ້ນມາດ້ວຍຄວາມ ກຽດຊັງ ຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນແລ້ວ, ສະນັ້ນ ການອອກຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນຂອງຫົວໜ້າອົງການ ໄອຍະການຈຶ່ງເປັນການອອກຄໍາສັ່ງໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ການອອກຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມ ກົດໝາຍແລ້ວໄປກວດຄົ້ນພົບເຫັນຢາເສບຕິດ, ການໄປເອົາຢາເສບຕິດມາກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ເພາະຄຳສັ່ງບໍ່ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບນັ້ນກໍບໍ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ທາງດ້ານກົດໝາຍເຊັ່ນດຽວກັນຍ້ອນການດຳ ເນີນຄະດີບໍ່ຖືກຕ້ອງມາແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ບໍ່ມີການຢັ້ງຢືນດ້ວຍຫຼັກຖານຜູກມັດອື່ນທີ່ໜັກແໜ້ນ. ສະນັ້ນ, ທັດສະນະຂອງຜູ້ພິພາກສາມີ 2 ທັດສະນະຄື: ທັດສະນະທີ 1 ສົ່ງສຳນວນຄະດີຄືນໃຫ້ອົງການໄອຍະການດຳເນີນ

ຄະດີຄືນໃໝ່ຖ້າສໍານວນຄະດີຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງການຄົ້ນຄວ້າຂອງສານຕາມມາດຕາ 167 ແລະ 168 ຂອງ ກດຍ ໃນນັ້ນມາດຕາ 167 ໄດ້ກໍານົດວ່າ ພາຍຫຼັງທີ່ສານໄດ້ຮັບສໍານວນຄະດີ ຈາກອົງການໄອຍະການແລ້ວ ປະທານ ສານຈະມອບໃຫ້ຜູ້ພິພາກສາໃດໜຶ່ງ ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບການດໍາເນີນຄະດີ ຂອງ ອົງການສືບສວນ-ສອບສວນ, ອົງການໄອຍະການ ແລະ ຄໍາສັ່ງຝ່ອງ ຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ຈາກນັ້ນ ກໍານໍາສະ ເໜີປະທານສານ ເພື່ອພິຈາລະນາຕົກລົງ ຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

1. ສິ່ງສໍານວນຄະດີຄືນ ໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ເພື່ອທໍາການສືບສວນ-ສອບສວນເພີ່ມເຕີມ ຖ້າເຫັນວ່າການ ສືບສວນ-ສອບສວນ ຫາກຍັງບໍ່ທັນຄົບຖ້ວນ;
2. ສິ່ງສໍານວນຄະດີຄືນ ໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ເພື່ອສັ່ງຝ່ອງເພີ່ມເຕີມ ຖ້າເຫັນວ່າຍັງມີການກະທໍາຜິດອື່ນ ຫຼື ມີບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຖືກສັ່ງຝ່ອງຂຶ້ນສານ;
3. ຕົກລົງ ວັນ, ເວລາ ນໍາເອົາຄະດີອອກພິຈາລະນາໃນທີ່ປະຊຸມສານ ຖ້າເຫັນວ່າການສືບສວນ-ສອບສວນ ຫາກໄດ້ດໍາເນີນໄປຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ.

ພາຍຫຼັງປະທານສານ ໄດ້ອອກຄໍາຕົກລົງໃດໜຶ່ງດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ກໍຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຈໍາເລີຍ ແລະ ຜູ້ ເຂົ້າຮ່ວມອື່ນໃນການດໍາເນີນຄະດີຊາບ ພາຍໃນເວລາ ສາມວັນ ນັບແຕ່ວັນອອກຄໍາຕົກລົງນັ້ນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 168 ກດຍ ໄດ້ກໍານົດວ່າ ປະທານສານ ຈະອອກຄໍາສັ່ງສິ່ງສໍານວນຄະດີໄປຍັງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະ ການ ເພື່ອດໍາເນີນການສືບສວນ-ສອບສວນ ຫຼື ສັ່ງຝ່ອງເພີ່ມເຕີມ ຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

1. ຂາດຫຼັກຖານທີ່ສໍາຄັນ;
2. ມີພື້ນຖານທີ່ພາໃຫ້ເຊື່ອຖືໄດ້ວ່າ ຈໍາເລີຍ ຍັງມີການກະທໍາຜິດ ຫຼື ມີຜູ້ກະທໍາຜິດອື່ນອີກໃນຄະດີດຽວກັນ ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ສັ່ງຝ່ອງຂຶ້ນສານ.

ການສືບສວນ-ສອບສວນເພີ່ມເຕີມນັ້ນ ຕ້ອງເຮັດເປັນປະເດັນ ພ້ອມທັງບອກແຈ້ງບັນຫາທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ ສືບສວນ-ສອບສວນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສານສິ່ງສໍານວນຄະດີຄືນໃຫ້ອົງການໄອຍະການ ເພື່ອດໍາເນີນການສືບສວນ-ສອບສວນເພີ່ມເຕີມ ກໍານົດເວລາການສືບສວນ-ສອບສວນນັ້ນ ແມ່ນພາຍໃນເວລາ ໜຶ່ງ ເດືອນ.

ໃນການສືບສວນ-ສອບສວນເພີ່ມເຕີມນັ້ນ ຖ້າຫາກມີສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ຊັດມ້ຽນຄະດີ ຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 148 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດໍາເນີນຄະດີອາຍາ ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ຕ້ອງອອກຄໍາສັ່ງຊັດມ້ຽນ ຄະດີ ແລ້ວສະເໜີໃຫ້ສານອອກຄໍາຊີ້ຂາດ.

ຖ້າວ່າ ອົງການໄອຍະການ ຫາກບໍ່ສາມາດເກັບກໍາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ຕາມຄໍາສະເໜີຂອງສານ ແລະ ຍັງຢືນຢັນຄໍາ ສັ່ງຝ່ອງຂອງຕົນ ສານ ຕ້ອງນໍາເອົາຄະດີອອກພິຈາລະນາໃນທີ່ປະຊຸມສານ. ທັດສະນະທີ 2 ສານຕ້ອງຕັດສິນວ່າ A ບໍ່ມີ ຄວາມຜິດຍ້ອນວ່າຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໄດ້ມາດ້ວຍວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຜູ້ພິພາກສາຈະຕັດສິນໃຫ້ຈໍາ ເລີຍພື້ນຂໍ້ກ່າວຫາ ຕາມມາດຕາ 208 ຂໍ້ 2, ມາດຕາ 222 ຂໍ້ 4 ແລະ ມາດຕາ 231 ຂໍ້ 3 ກດຍ ແລະ ຜ່ານມາກໍ ມີຄໍາພິພາກສາສະບັບເລກທີ 07/ລລ.ອ, ລົງວັນທີ 07 ກຸມພາ 2019 ຂອງສານປະຊາຊົນສູງສຸດທີ່ໄດ້ພິພາກສາ ໃຫ້ຈໍາເລີຍພື້ນຂໍ້ກ່າວຫາ ເປັນຕົວຢ່າງ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ກວດຄົ້ນພົບຢາເສບຕິດດ້ວຍວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການດໍາເນີນຄະດີອາຍາ.

ໃນກໍລະນີນີ້ ທະນາຍຄວາມ ຈະປົກປ້ອງລູກຄວາມຂອງຕົນໂດຍອີງຕາມມາດຕາ 71 ຂໍ້ 7 ແລະ ຂໍ້ 8 ກດຍ. ທະນາຍຄວາມມີສິດຍື່ນຄໍາຖະແຫຼງເພື່ອຂໍຄັດຄ້ານ, ຄໍາຖະແຫຼງຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການ ແລະ ຖະແຫຼງເພື່ອໃຫ້ສານຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາຕັດສິນໃຫ້ລູກຄວາມຂອງຕົນຜິດຊົງກ່າວຫາ ຕາມມາດຕາ 208 ຂໍ້ 2 ກດຍ ເນື່ອງຈາກວ່າຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມານັ້ນລະເມີດກົດໝາຍ ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້ ຕາມມາດຕາ 42 ກດຍ. ແຕ່ ຖ້າຫາກສານຕັດສິນໃຫ້ຜູ້ຖືກຫາ ຫຼື ຈໍາເລີຍມີຄວາມຜິດ ທະນາຍຄວາມຕ້ອງຂໍອຸທອນ ຫຼື ຂໍລົບລ້າງໄປຍັງສານຂັ້ນ ເທິງຖັດໄປ.

ຜ່ານການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນມີຄໍາເຫັນດັ່ງນີ້:

- ການອອກຄໍາສັ່ງການກວດຄົ້ນແມ່ນອີງໃສ່ ມາດຕາ 121 ແລະ 122 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ, ການຊັງຊາຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຕໍ່ບົດລາຍງານຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ໄອຍະການແມ່ນນຳໃຊ້ວິທີການ ຕິດຕາມກວດກາແຕ່ລະຂັ້ນຕອນການດຳເນີນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ແລະ ເຊື່ອໝັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດມີຈັນຍາ ບັນ. ຜົນຈາກການກວດຄົ້ນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ໄອຍະການແມ່ນອີງຕາມບົດສະຫຼຸບຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່.

ໄອຍະການຫາກເຫັນວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ລະເມີດກົດໝາຍໃນເວລາດຳເນີນຄະດີ ໄອຍະການຈະລົບລ້າງການ ສືບສວນ-ສອບສວນ; ສົ່ງກັບໃຫ້ເຮັດຄືນໃໝ່; ໃຫ້ຊັດມ້ຽນຄະດີ ແລະ ປ່ອຍຕົວຜູ້ຖືກຫາ.

- ການເອົາຄໍາໃຫ້ການເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດແມ່ນປະຕິບັດຕາມຫຼັກການສະເພາະ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການ ດຳເນີນຄະດີອາຍາ ໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຕົວະຍິວະ ຫຼອກລວງ ໃນເວລາເອົາຄໍາໃຫ້ການ ແຕ່ຖືວ່າເປັນເຕັກນິກ ຢ່າງໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ອົງການໄອຍະການອອກຄໍາສັ່ງກວດຄົ້ນ.

- ຈໍາເລີຍ ຮັບສາລະພາບ ວ່າຢ່າງນັ້ນເປັນຂອງຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ຜົນຂອງການກວດຄົ້ນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ພົບຢາເສບຕິດຢູ່ໃນເຮືອນ ສານສາມາດຕັດສິນວ່າຈໍາເລີຍມີຄວາມຜິດໄດ້. ສານຈະອີງໃສ່ການຮັບສາລະພາບ ແລະ ການພົບຢາເສບຕິດໃນເວລາກວດຄົ້ນ. ສານຈະບໍ່ຖືວ່າການເຮັດບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍ. ໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງການຊອກຫາຫຼັກຖານບາງຄັ້ງຖືວ່າເປັນເຕັກນິກ ຫຼື ວິທີ ທີ່ເຈົ້າ ໜ້າທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

- ທະນາຍຄວາມ ໃນຖານະເປັນຜູ້ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ເສລີພາບຂອງລູກຄວາມ ຕາມມາດຕາ 71 ຂໍ້ 7 ຂອງ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ. ທະນາຍຄວາມຕ້ອງຄັດຄ້ານ, ຍົກເລີກ ຫຼື ອຸທອນ ຕໍ່ສານເພື່ອໃຫ້ສານ ພິຈາລະນາໃຫ້ຈໍາເລີຍຜິດຊົງກ່າວຫາ ໂດຍອີງໃສ່ການເຮັດບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ ຖືວ່າ ເປັນການໄດ້ມາຂອງຫຼັກຖານໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຕາມມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນ ຄະດີອາຍາ.

ສະຫຼຸບ ໂດຍອີງຕາມຂໍ້ມູນຫຼັກຖານໃນຄໍາຖາມທີ 5 ອີງຕາມມາດຕາ 36, 42, 121, 122, 167 ແລະ 168 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017, ຄໍາພິພາກສາຂອງສານປະຊາຊົນສູງ ສຸດ ຈຶ່ງມີຄໍາຕອບດັ່ງນີ້:

1) ຖ້າຄະດີເລື່ອງນີ້ໄດ້ຝາຈະນາໃນທີ່ປະຊຸມສານແລ້ວ ສານຈະຝາຈະນາວ່າ A ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ຍ້ອນວ່າ ຢາເສບຕິດທີ່ຄົ້ນພົບໃນເຮືອນຂອງ A ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 36, 42, 121 ແລະ 122 ຂອງ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ແລະ ຄຳຮັບສາລະພາບຂອງຈຳເລີຍຍັງຂາດການ ຍັ້ງຢືນດ້ວຍຫຼັກຖານຜູກມັດອື່ນທີ່ໜັກແໜ້ນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 36 ວັກ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017 ແລະ ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງ A ກໍມີສະມາຊິກເຖິງ 10 ຄົນ.

2) ຖ້າຄະດີເລື່ອງນີ້ຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການຄົ້ນຄວ້າຂອງສານກໍຈະສົ່ງສຳນວນຄະດີຄືນໃຫ້ອົງການໄອຍະ ການເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນຫຼັກຖານຄືນໃໝ່ຕາມມາດຕາ 167 ແລະ 168 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີ ອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017.

3) ສຳລັບຢາເສບຕິດທີ່ຄົ້ນພົບໃນເຮືອນຂອງ A ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ດຳເນີນຄະດີໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດ ໝາຍນັ້ນຕ້ອງໄດ້ດຳເນີນຄະດີຕາມຂັ້ນຕອນຂອງກົດໝາຍ.

ຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວປະເທດໃນລະບົບຄອມມອນລ໌ ແລະ ຊີວິວລ໌ ມີວິທີການແກ້ໄຂດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ກົດໝາຍຂອງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ

ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງຍີ່ປຸ່ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ກ່ຽວກັບຫຼັກການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານ ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເປັນຂໍ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແຕ່ການຊອກຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດຜື່ນຖານກໍມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 1 ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາທີ່ກຳນົດວ່າ: ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີເປົ້າໝາຍນຳໃຊ້ປະຕິບັດຢ່າງທັນການ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການລົງໂທດ ໂດຍຮັບປະກັນສິດທິມະນຸດຜື່ນຖານຂອງບຸກຄົນ ແລະ ການເບິ່ງແຍງການຈຳ ກັດສິດຂອງບຸກຄົນໃນເວລາມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງຂອງຄະດີຈະແຈ້ງ. ມາດຕາ 31 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ຍີ່ປຸ່ນກຳນົດວ່າ: ບຸກຄົນໃດກໍຕາມຈະບໍ່ຖືກຕັດອິດສະລະພາບ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ຫາກເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການບິນ ຜື່ນຖານກົດໝາຍ.

ໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດສ້າງບົດລາຍງານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ (ເນື້ອໃນເທັດ) ຂຶ້ນມາ (B ຂາຍຢາເສບ ຕິດໃຫ້ A) ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງ A ແລ້ວກໍໄດ້ພົບເຫັນຢາເສບຕິດ ນີ້ກໍສະແດງວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ມີເຈດ ຕະນາຊອກຫາຫຼັກຖານໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຊຶ່ງເປັນການລະເມີດສິດທິມະນຸດຂຶ້ນຜືນຖານ.

ຜູ້ພິພາກສາ ຈະບໍ່ຖືເອົາຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງ A ເປັນຫຼັກຖານ ເພາະໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ (ລະເມີດມາດຕາ 31 ຂອງ ລັດຖະທຳມະນູນຍີ່ປຸ່ນ).

ສານຕັດສິນວ່າ A ບໍ່ມີຄວາມຜິດຍ້ອນວ່າຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນ ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຕັດສິນໃຫ້ຈຳເລີຍຜື່ນຂໍ້ກ່າວຫາ.

2. ກົດໝາຍຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ

ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງເຢຍລະມັນ ການບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງ ຈະແຈ້ງຈົ່ງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງກົດໝາຍ ເພື່ອຫາມນຳໃຊ້ເປັນກົດໝາຍ. ໃນອະດີດກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການດຳເນີນຄະດີອາຍາຂອງເຢຍລະມັນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 136 a (ການຫາມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານ

ແລະ ວິທີການໄຕ່ສ່ວນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ), ມາດຕາ 69 (ການເອົາຄໍາໃຫ້ການໃນຄະດີ). ແຕ່ໃນໄລຍະຜ່ານມາໄດ້ເພີ່ມມາດຕາກ່ຽວກັບ ການຫ້າມນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານເປັນຊຸດໄວ້ຄືມາດຕາ 81a ວັກ 3; 81c ວັກ 3; 98c ວັກ 3; 100b ວັກ 5; 100c ວັກ 5; 108 ວັກ 2; 100e ແລະ 161 ວັກ 2.

ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຫ້ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ເພາະຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A ໄດ້ມາຈາກການລະເມີດສິດທິໃນການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ ແລະ ສິດໃນຊັບສິນຂອງ A.

3. ກົດໝາຍຂອງປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາ

ສະຫະລັດອາເມລິກາເປັນສະຫະພັນທະລັດ. ການດຳເນີນຄະດີອາຍາມີລັກສະນະຫຼາກຫຼາຍຕາມແຕ່ລະຂົງເຂດໃນ 50 ລັດ. ລະບົບກົດໝາຍຂອງບັນດາລັດດັ່ງກ່າວມີຫຼາຍຈຸດທີ່ໄປໃນທິດທາງດຽວກັນ ແລະ ຄ້າຍຄືກັນ, ຈຸດທີ່ແຕກແຕ່ງກັນກໍມີບໍ່ໜ້ອຍ. ບັນດາສານໃນສະຫະລັດອາເມລິກາອີງໃສ່ປະເພນີສານຂອງສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດ, ແຕ່ການຕີຄວາມໝາຍຂອງການບັນຍັດສິດທີ່ໃຊ້ໃນສານສູງສຸດສະຫະພັນທະລັດນັ້ນ ເປັນການປົກປ້ອງສິດພື້ນຖານຂັ້ນຕ່ຳສຸດ ໂດຍອີງໃສ່ມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ. ຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ໃຫ້ຖືເປັນຫຼັກຖານແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ເກັບກຳໄດ້ຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດ ມາດຕາ 4 ຊຶ່ງກໍ່ບໍ່ພຽງແຕ່ຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍທີ່ໄດ້ມາໂດຍກົງຈາກການກະທຳທີ່ລະເມີດກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັກຖານທາງອ້ອມ ຫຼື ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາຈາກຫຼັກຖານຕົ້ນຕໍກໍບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ (ຫຼັກການໝາກໄມ້ທີ່ເກີດຈາກຕົ້ນໄມ້ມີຜິດ).

ຜູ້ພິພາກສາບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຫ້ A ມີຄວາມຜິດໄດ້ ເພາະຢາເສບຕິດທີ່ພົບເຫັນໃນເຮືອນຂອງ A ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ (ມາດຕາ 4 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ສະບັບປັບປຸງ) ແລະ ລະເມີດສິດພື້ນຖານຂອງ A.

4. ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ສສ ຫວຽດນາມ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຂອງຫວຽດນາມ ກຳນົດວ່າຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍການລະເມີດກົດໝາຍບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານໄດ້ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 87 ຂໍ້ 2 ຊຶ່ງລາຍລະອຽດມີດັ່ງນີ້:

ມາດຕາ 87 ທີ່ມາຂອງຫຼັກຖານ

1. ຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ເກັບໂຮມ, ແຫຼ່ງຂອງຫຼັກຖານປະກອບມີ:

- ຫຼັກຖານທາງດ້ານວັດຖຸ;
- ຄໍາໃຫ້ການ, ຄໍາບອກເລົ່າ;
- ຂໍ້ມູນຈາກເອເລັກໂຕຣນິກ;
- ຜົນຂອງການຊີ້ນະສຸດ, ການຕີລາຄາຊັບສິນ;
- ບົດບັນທຶກໃນການເຄື່ອນໄຫວຮ້ອງຟ້ອງ, ສືບສວນ-ສອບສວນ, ສັງຟ້ອງ, ພິຈາລະນາຕັດສິນຂອງສານ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄໍາຕັດສິນຂອງສານ;
- ຜົນຂອງການດຳເນີນຄະດີຂອງຄະນະກຳມະການຍຸຕິທຳ ແລະ ການຮ່ວມມືສາກົນ;

- ເອກະສານ, ສິ່ງຂອງອື່ນໆ.

2. ສິ່ງໃດທີ່ມີມູນຄວາມຈິງແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກັບໂຮມຕາມລຳດັບ, ຂັ້ນຕອນຕາມທີ່ປະມວນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນ
ຄະດີອາຍາກຳນົດໄວ້ບໍ່ມີຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳມາເປັນບ່ອນອີງໃນການພິຈາລະນາແກ້ໄຂ
ຄະດີອາຍາ.

ຜູ້ຊ່ຽວຊານຂອງຫວຽດນາມໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າຂໍ້ມູນຫຼັກຖານທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ ແຕ່ຖ້າ
ຂໍ້ມູນຫຼັກຖານນັ້ນຫາກແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ມີຄວາມຜິດທາງອາຍາແມ່ນສາມາດໃຊ້ໄດ້. ສ່ວນເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ-
ສອບສວນທີ່ລະເມີດກົດໝາຍນັ້ນຕ້ອງຖືກດຳເນີນຕາມກົດໝາຍ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ:

- ຄໍາພິພາກສາເລກທີ 07/ລລ.ອ, ລົງວັນທີ 07 ກຸມພາ 2019

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ

ຄະນະສານອາຍາ

ຂັ້ນລົບລ້າງ

ເລກທີ 07 /ລລ.ອ

ລົງວັນທີ 07 ກຸມພາ 2019

ຄໍາພິພາກສາ

ຄະນະສານອາຍາຂັ້ນລົບລ້າງຂອງສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ:

ທ່ານ ນາງ ທມ

ປະທານ

ທ່ານ ສຫ

ຄະນະ

ທ່ານ ທບ

ຄະນະ

ນັ່ງພ້ອມດ້ວຍ ທ່ານ ນາງ ພທ

ຈຳສານ

ຊ້ອງໜ້າ ທ່ານ ຈທ

ຕາງໜ້າຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ

ໄດ້ເປີດປະຊຸມສານຂຶ້ນໃນວັນທີ 07 ກຸມພາ 2019, ເວລາ 9 ໂມງ 30 ນາທີ, ຢູ່ທີ່ຫ້ອງປະຊຸມສານ
ປະຊາຊົນສູງສຸດ ທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ເພື່ອພິຈາລະນາຄະດີອາຍາ ເລກທີ 012/ຂຕ.ອ, ລົງວັນທີ 24 ກຸມພາ
2016 ຂອງສານປະຊາຊົນ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ.

ລະຫວ່າງ

ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ.....ໂຈດ

ທ້າວ ຄຝ, ອາຍຸ 39 ປີ, ເຊື້ອຊາດ ລາວ, ສັນຊາດ ລາວ, ເຜົ່າ ໄຕຕຳ, ອາຊີບ ພະນັກງານ (ຕຳຫຼວດ),

ປັດຈຸບັນຢູ່ບ້ານດອນສະຫວ່າງ, ເມືອງລອງ, ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ.....ຈຳເລີຍ

ຖືກຫາວ່າ: ມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ (ປະເພດຢາບ້າ)

ຖືກກັກຂັງ: ວັນທີ 8 ກໍລະກົດ 2015

ສະຖານທີ່ກັກຂັງ: ຄ້າຍຄຸມຂັງ-ດັດສ້າງ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ.

ສານ

ໃນນາມ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ອີງຕາມສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງສານປະຊາຊົນ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສານປະຊາຊົນ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2017

ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າສໍານວນຄະດີອາຍາເລື່ອງນີ້ ໃນທີ່ປະຊຸມສານແລ້ວ

ໄດ້ຟັງຄໍາຖະແຫຼງຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ໃນທີ່ປະຊຸມສານແລ້ວ.

ເນື້ອຄະດີ

ເຫັນຕາມເນື້ອໃນຄໍາຖະແຫຼງສະບັບເລກທີ 22/ອຍກ.ຂຫຼ/ທ, ລົງວັນທີ 18 ກຸມພາ 2016 ຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ກ່າວວ່າ: ໃນວັນທີ 06 ກໍລະກົດ 2015 ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ຮັບແຫຼ່ງຂ່າວຈາກພົນລະເມືອງດີວ່າຢູ່ເຮືອນຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ແລະ ນາງ ສມ ເມຍຂອງຈຳເລີຍ ຢູ່ບ້ານດອນສະຫວ່າງ, ເມືອງລອງ, ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ມີການຊຸກເຊື່ອງຢາເສບຕິດ, ຮອດວັນທີ 08 ກໍລະກົດ 2015 ເຈົ້າໜ້າທີ່ ປກສ ແຂວງ ຫຼວງນ້ຳທາ ຈຶ່ງໄດ້ສົມທົບກັບກົມ 303 ແລະ ປກສ ເມືອງລອງ ໄດ້ເຂົ້າກວດຄົ້ນເຮືອນຂອງຈຳເລີຍ ພົບເຫັນຢາບ້າຈຳນວນ 09 ຖົງ ມີຈຳນວນ 1,705 ແມັດ, ນ້ຳໜັກ 170,5 ກຣາມ ທີ່ຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໃນໝໍ້ຫຸງເຂົ້າໃນຮ້ານຂາຍເຄື່ອງ ພ້ອມດອກແກັບໄຟຈຳນວນ 15 ດອກ, ແກັບເຈ້ຍ 12 ກັບ. ຈາກນັ້ນຈຳເລີຍ ແລະ ນາງ ສມ ຈຶ່ງຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກຕົວມາດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ເຫັນຕາມຄໍາໃຫ້ການ ສະບັບລົງວັນທີ 8, 9, 20 ກໍລະກົດ, 4 ສິງຫາ, 21 ກັນຍາ, 18 ທັນວາ 2015, 7 ມັງກອນ ແລະ 3 ກຸມພາ 2016 ຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ອ້າງວ່າ: ຢາບ້າຈຳນວນ 09 ຖົງ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົ້ນພົບໃນໝໍ້ຫຸງເຂົ້າໃນຮ້ານຂາຍເຄື່ອງຂອງຕົນແທ້ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າໃຜເອົາມາໄວ້, ສ່ວນດອກແກັບໄຟ ຈຳນວນ 15 ດອກ ແລະ ແກັບເຈ້ຍ ຈຳນວນ 12 ກັບ ແມ່ນເມຍຂອງຕົນຊື້ມາໄວ້ເພື່ອຂາຍຈາກນັ້ນຈຶ່ງຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກຕົວມາດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ໄດ້ສັງເກດຕາມຄໍາສັ່ງ ສະບັບເລກທີ 27/ອຍກ.ຂ.ຫຼທ, ລົງວັນທີ 18 ກຸມພາ 2016 ວ່າ: ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ມີຄວາມຜິດໃນສະຖານມີຢາເສບຕິດໄວ້ໃນຄອບຄອງ (ຢາບ້າ) ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປັບປຸງມາດຕາ 146 ຂອງກົດໝາຍອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2012 ມາດຕາ 2 ຂໍ້ 2, ວັກ 2.

ຮູບຄະດີ

ເຫັນຄໍາຕັດສິນ ສະບັບເລກທີ 197/ຂຕ.ອ, ລົງວັນທີ 26 ຕຸລາ 2017 ຂອງສານປະຊາຊົນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ໄດ້ຕັດສິນ ບອກວ່າ: ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ມີຄວາມຜິດໃນສະຖານມີຢາເສບຕິດ (ປະເພດຢາບ້າ) ໄວ້ໃນຄອບຄອງ, ລົງໂທດຕັດອິດສະລະພາບ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) 11 ປີ ແລະ ປັບໃໝ ຈຳນວນ 111.000.000 ກີບ, ຮິບຢາບ້າ ຈຳນວນ 09 ຖົງ ນ້ຳໜັກ 170,5 ກຣາມ ເພື່ອທຳລາຍຖິ້ມທັງໝົດ, ຮິບດອກແກັບໄຟ ຈຳນວນ 15 ດອກ ແລະ ແກັບເຈ້ຍ ຈຳນວນ 12 ກັບ ແລ້ວມອບໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ, ສົ່ງເງິນຢວນ ຈຳນວນ 200 ຢວນ, ເງິນບາດ ຈຳນວນ 120 ບາດ, ໂທລະສັບມືຖື 01 ໜ່ວຍ, ໃບຂັບຂີ່ 1 ໃບ ແລະ ບັດ

ອະນຸຍາດຖືປືນ 01 ບັດຄືນໃຫ້ແກ່ຈຳເລີຍ, ໃຫ້ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ເສຍເງິນຄ່າທຳນຽມສານຄືນໃຫ້ແກ່ລັດ ຈຳນວນ 454.000 ກີບ.

ເຫັນໃບຮັບການຈອງຂໍອຸທອນ ສະບັບເລກທີ 14/ຈສ.ອ, ລົງວັນທີ 26 ຕຸລາ 2017 ຂອງ ນາງ ສມ (ຜູ້ປົກປ້ອງຈຳເລີຍ) ແລະ ຄຳຮ້ອງຂໍອຸທອນສະບັບລົງວັນທີ 31 ຕຸລາ 2017 ຂອງສານປະຊາຊົນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ໂດຍໃຫ້ເຫດຜົນວ່າ: 1. ສານຂັ້ນຕົ້ນຕັດສິນບໍ່ຍຸຕິທຳ, ສານຟັງແຕ່ຄວາມຝ່າຍດຽວ, ບໍ່ວິເຄາະວິໄຈຂໍ້ມູນ ແລະ ການຢັ້ງຢືນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຕົວຈິງ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຄົ້ນຄວ້າການເຄື່ອນໄຫວຂອງຈຳເລີຍໃນໄລຍະຜ່ານມາເຄີຍພົວພັນ ຫຼື ຄຳຂາຍຢາເສບຕິດໃຫ້ບຸກຄົນໃດ ຫຼື ຊັດທອດມາຈາກຄຳໃຫ້ການຂອງບຸກຄົນໃດ, ການຢັ້ງຢືນຂອງອຳນາດການປົກຄອງບ້ານດອນສະຫວ່າງ ແລະ ກົມກອງກໍບໍ່ໄດ້ເອົາມາຄົ້ນຄວ້າ, ເປົ້າໝາຍທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຢາເສບຕິດ (ຢາບ້າ) ຢູ່ເຮືອນຂອງຈຳເລີຍແມ່ນ ທ້າວ ຊຊ ຢູ່ບ້ານຈະເລີນໄຊ, ເມືອງລອງ; 2. ໃນເວລາເຈົ້າໜ້າທີ່ເຂົ້າກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານນັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດກວດຄົ້ນຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ (ບໍ່ມີຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ). ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງສະເໜີໃຫ້ສານຂັ້ນອຸທອນກວດກາຄຳຕັດສິນຂອງສານຂັ້ນຕົ້ນຄືນໃໝ່ ແລ້ວພິພາກສາໃຫ້ມີຄວາມຍຸຕິທຳແກ່ຈຳເລີຍດ້ວຍ.

ເຫັນຄຳຖະແຫຼງ ສະບັບລົງວັນທີ 18/ອຍກ.ພໝ, ລົງວັນທີ 24 ພຶດສະພາ 2018 ຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນພາກເໜືອ ໄດ້ຖະແຫຼງວ່າ: ຕຳຕັດສິນສະບັບເລກທີ 197/ຂຕ.ອ, ລົງວັນທີ 26 ຕຸລາ 2017 ຂອງຄະນະສານອາຍາຂັ້ນຕົ້ນສານປະຊາຊົນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ເປັນຄຳຕັດສິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບເຫດການຕົວຈິງຂອງຄະດີ ແລະ ກົດໝາຍແລ້ວ.

ເຫັນຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນພາກເໜືອ ທີ່ໄດ້ພິພາກສາ ບອກວ່າ: ຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຂໍອຸທອນ ສະບັບລົງວັນທີ 31 ຕຸລາ 2017 ຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ມາພິຈາລະນາ, ບອກວ່າ ຄຳຮ້ອງຂໍອຸທອນ ສະບັບລົງວັນທີ 31 ຕຸລາ 2017 ຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ບໍ່ມີເຫດຜົນພຽງພໍທາງດ້ານກົດໝາຍ, ບອກວ່າ: ຢັ້ງຢືນເອົາຄຳຕັດສິນ ສະບັບເລກທີ 197/ຂຕ.ອ, ລົງວັນທີ 26 ຕຸລາ 2017 ຂອງສານປະຊາຊົນຂັ້ນຕົ້ນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ທັງໝົດ, ໃຫ້ ທ້າວ ຄຟກອງຈຳປາ (ຈຳເລີຍ) ຈ່າຍເງິນຄ່າທຳນຽມສານຈຳນວນ 290.000 ກີບ ຊຶ່ງເງິນຈຳນວນດັ່ງກ່າວ ນາງ ສມ (ຜູ້ປົກປ້ອງຈຳເລີຍ) ໄດ້ທົດແທນໃຫ້ແກ່ລັດແລ້ວ, ໃຫ້ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ຈ່າຍເງິນຄ່າຂໍອຸທອນ ຈຳນວນ 30.000 ກີບ.

ເຫັນໃບຮັບການຈອງຂໍລົບລ້າງ ສະບັບລົງວັນທີ 09/ຈສ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງ ນາງ ສມ (ຜູ້ປົກປ້ອງຈຳເລີຍ) ແລະ ຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງຕາມຂາເຂົ້າ ສະບັບຂາເຂົ້າເລກທີ 268, ລົງວັນທີ 10 ກໍລະກົດ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນພາກເໜືອ ຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ໂດຍອ້າງວ່າ: ສານຂັ້ນຕົ້ນ ແລະ ສານຂັ້ນອຸທອນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເອົາພະຍານຫຼັກຖານມາພິຈາລະນາຄື: ໃບຢັ້ງຢືນຂອງນາຍບ້ານດອນສະຫວ່າງ ສະບັບລົງວັນທີ 4 ສິງຫາ 2015 ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນສະບັບເລກທີ 438, ລົງວັນທີ 5 ສິງຫາ 2016 ຂອງກອງບັນຊາການ ປກສ ເມືອງລອງ ວ່າຕົນເປັນ

ຄົນດີ, ສານຂັ້ນຕົ້ນ ແລະ ຂັ້ນອຸທອນ ບໍ່ທັນໄດ້ເອົາບົດລາຍງານການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ ສະບັບເລກທີ 32/ອຍກຂ II.ນທລມລ, ລົງວັນທີ 9 ກໍລະກົດ 2016 ຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນເຂດ II ແລະ ໃບສະເໜີ ຍັງຢືນກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ ເລກທີ 01/ອຍກ.ຂ II, ລົງວັນທີ 10 ກໍລະກົດ 2015 ມາພິຈາລະນາເນື່ອງຈາກ ວ່າການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຄື: ການກວດຄົ້ນບໍ່ມີຄຳສັ່ງເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງຫົວ ໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານ ລະເມີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 121 ວັກ 1.

ເຫັນຄຳຖະແຫຼງ ສະບັບເລກທີ 055/ອອປສ, ລົງວັນທີ 16 ພະຈິກ 2018 ຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະ ການປະຊາຊົນສູງສຸດ ໄດ້ມີຄຳເຫັນວ່າ ຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງ ສານປະຊາຊົນພາກເໜືອແມ່ນເປັນຄຳພິພາກສາທີ່ຍັງບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເຫດການຕົວຈິງ ແລະ ກົດໝາຍ, ສະເໜີໃຫ້ ພິຈາລະນາຄືນໃໝ່ຕາມກົດໝາຍ.

ວິນິດໄສ

ເມື່ອໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາເອກະສານຕ່າງໆໃນສຳນວນຄະດີເລື່ອງນີ້ໃນທີ່ປະຊຸມສານແລ້ວ.

ເຫັນວ່າຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ແມ່ນໄດ້ປະຕິບັດຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕາ 226 ກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2012.

ເຫັນວ່າສານປະຊາຊົນພາກເໜືອໄດ້ພິພາກສາຄະດີເລື່ອງນີ້ ຕາມຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ບອກວ່າ ພິພາກສາ: ຍັງຢືນເອົາຕາມຄຳຕັດສິນ ສະບັບເລກທີ 197/ຂຕ.ອ, 26 ຕຸລາ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນຂັ້ນຕົ້ນແຂວງຫຼວງນ້ຳທາທັງໝົດ. ຕໍ່ຄຳພິພາກສາດັ່ງກ່າວ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ບໍ່ພໍໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງມາຍັງສານປະຊາຊົນສູງສຸດຂັ້ນລົບລ້າງ ໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າ: ສານຂັ້ນຕົ້ນ ແລະ ຂັ້ນ ອຸທອນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກັບກຳຂໍ້ມູນຫຼັກຖານພະຍານມາພິຈາລະນາເຊັ່ນ: ການຍັງຢືນຂອງນາຍບ້ານດອນສະຫວ່າງ ສະບັບລົງວັນທີ 4 ສິງຫາ 2015 ແລະ ໃບຍັງຢືນສະບັບເລກທີ 438, ລົງວັນທີ 5 ສິງຫາ 2016 ຂອງກອງບັນຊາ ການ ປກສ ເມືອງລອງ ວ່າຕົນເປັນຄົນແນວໃດ, ສານຂັ້ນຕົ້ນ ແລະ ຂັ້ນອຸທອນ ບໍ່ທັນໄດ້ເອົາບົດລາຍງານກວດຄົ້ນ ເຄຫະສະຖານ ສະບັບເລກທີ 32/ອຍກຂII.ນທລມລ, ລົງວັນທີ 9 ກໍລະກົດ 2016 ຂອງອົງການໄອຍະການ ປະຊາຊົນເຂດ II ແລະ ໃບສະເໜີຍັງຢືນກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ ເລກທີ 01/ອຍກ.ຂII, ລົງວັນທີ 10 ກໍລະກົດ 2015 ມາພິຈາລະນາ ເນື່ອງຈາກວ່າການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຄື: ການກວດຄົ້ນບໍ່ມີຄຳ ສັ່ງເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານ ລະເມີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນ ຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 121 ວັກ 1 ນັ້ນ ເມື່ອຄະນະສານອາຍາຂອງສານປະຊາຊົນສູງສຸດຂັ້ນລົບລ້າງ ພິຈາລະນາແລ້ວ ເຫັນວ່າ ຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງຂອງຈຳເລີຍມີເຫດຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ ຈຶ່ງເປັນສາເຫດໃຫ້ສານຂັ້ນລົບລ້າງນຳມາ ພິຈາລະນາຄືນໃໝ່ຕາມກົດໝາຍ ດ້ວຍວ່າ: ໃນເວລາກວດຄົ້ນຮ້ານຂາຍເຄື່ອງນັ້ນເຮັດຂຶ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເວລາກວດ ຝົບເຫັນຢາບ້ານນັ້ນຈຳເລີຍກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ສະຖານທີ່ນຳ ແລະ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເປົ້າໝາຍຜູ້ຄ້າຂາຍຢາເສບ ຕິດ ຊຶ່ງອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ກໍຍັງຢືນວ່າ ຈຳເລີຍບໍ່ມີທາງສຽງຈາກສັງຄົມກ່ຽວກັບບັນຫາຢາເສບຕິດ, ບໍ່ມີ

ປະຫວັດພົວພັນໃນການຊື້ຂາຍຢາເສບຕິດແຕ່ຢ່າງໃດ. ທ້າວ ໝ ພະນັກງານ ສັງກັດຢູ່ກອງບັນຊາການ ປກສ ເມືອງ ລອງ ກໍໄດ້ໃຫ້ການໃນວັນທີ 3 ເມສາ 2018 ຢູ່ທີ່ຫ້ອງການໄອຍະການປະຊາຊົນເຂດ II ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາວ່າ ພັທ ສຈ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຕົນພ້ອມທັງຈັດກຳລັງໄປສົມທົບກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ປກສ ແຂວງ ແລະ ກົມ 303 ຢູ່ບ້ານ ດອນ ສະຫວ່າງ ເວລານີ້ຕົນກໍບໍ່ຮູ້ວ່າເຮືອນໃຜ ແຕ່ພໍໄປຮອດຈຶ່ງຮູ້ວ່າແມ່ນເຮືອນຂອງ ທ້າວ ຄຟ. ໄປຮອດກໍເຫັນເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ມາຈາກແຂວງ ແລະ ກົມຢູ່ນັ້ນແລ້ວ, ເຫັນຢາບ້າປະໄວ້ຢູ່ຜື້ນຮ້ານຂາຍເຄື່ອງແລ້ວ ແຕ່ທ້າວ ຄຟ ແມ່ນຢູ່ ຫ້ອງການຂອງຜູ້ກ່ຽວ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ແຂວງ ແລະ ກົມເວົ້າສູ່ຝັງວ່າ ພົບເຫັນຢາບ້າຊຸກເຊື່ອງໄວ້ໃນໝໍ້ທຸງເຂົ້າຢູ່ຮ້ານ ຂາຍເຄື່ອງຂອງນາງ ສມ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງໂທເອົາ ທ້າວ ຄຟ ມາ, ເຊີນນາຍບ້ານມາ ເພື່ອສືບຕໍ່ການກວດຄົ້ນຮ້ານ, ເຮືອນ ແລະ ບໍລິເວນຕ່າງໆຂອງເຮືອນ ແຕ່ກໍບໍ່ພົບຫຍັງ. ນອກຈາກນີ້ຜູ້ກ່ຽວຍັງໃຫ້ການໃນຖານະເຄີຍເປັນຮອງພະແນກ ຕຳຫຼວດເມືອງລອງ ຊຶ່ງລົງເລິກວຽກງານຈະລາຈອນ ແລະ ປາບປາມຢາເສບຕິດວ່າ ບໍ່ມີຂ່າວກ່ຽວກັບ ທ້າວ ຄຟ ແລະ ນາງ ສມ ແຕ່ຢ່າງໃດ, ທ້າວ ຄມ ພະນັກງານສັງກັດຢູ່ ປກສ ເມືອງລອງ ກໍໄດ້ໃຫ້ການຢູ່ຫ້ອງການໄອຍະການ ປະຊາຊົນເຂດ II ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາວ່າ ເວລາ 9 ໂມງ 30 ນາທີ ພັທ ສຈ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຕົນພ້ອມກຳລັງ ຈຳນວນສີ່ ຄົນ ໄປສົມທົບກັບ ປກສ ແຂວງ ແລະ ກົມ, ພໍໄປຮອດສະຖານທີ່ກໍເຫັນເຈົ້າໜ້າທີ່ ປກສ ແຂວງ ແລະ ກົມ ເອົາຢາ ເສບຕິດມາປະໄວ້ຢູ່ຜື້ນຫ້ອງຂາຍເຄື່ອງກ່ອນແລ້ວ ບໍ່ຮູ້ວ່າພົບຢູ່ຈຸດໃດ ຮູ້ແຕ່ວ່າພົບເຫັນຢາບ້າຢູ່ໝໍ້ທຸງເຂົ້າ (ພົບເຫັນ ຢາບ້າກ່ອນພວກຕົນ) ຈາກນັ້ນຈຶ່ງເຊີນອຳນາດການປົກຄອງບ້ານມາເພື່ອສືບຕໍ່ທຳການກວດຄົ້ນເຮືອນ, ຮ້ານ ແລະ ບໍລິເວນຕ່າງໆຂອງເຮືອນ ແຕ່ບໍ່ພົບຫຍັງ, ໃນຖານະເຄີຍເປັນຫົວໜ້າພະແນກຕຳຫຼວດເມືອງລອງ ກໍບໍ່ມີຂ່າວກ່ຽວ ກັບ ທ້າວ ຄຟ ແລະ ນາງ ສມ ເປັນເປົ້າໝາຍໃນການຄ້າຂາຍຢາເສບຕິດມາກ່ອນ ຫຼື ພົວພັນກັບກຸ່ມຄົນເຄື່ອນໄຫວ ຄ້າຂາຍຢາເສບຕິດແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະ ທ້າວ ຈຄ ອະດີດຮອງນາຍບ້ານດອນສະຫວ່າງ ເມືອງລອງ, ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ ວ່າ ຜ່ານມາການກວດຄົ້ນແມ່ນມີການປະສານງານ, ມີຫຼາຍພາກສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມ, ມີຄະດີດຽວນີ້ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ ແຈ້ງ, ບໍ່ໄດ້ປະສານງານໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມ. ຂ້າພະເຈົ້າມາຮອດສະຖານທີ່ກໍພົບເຫັນ ຢາບ້າແລ້ວ ແລະ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນເຂດ II ປະຈຳເມືອງລອງ ໄດ້ລາຍງານໃນວັນທີ 3 ເມສາ 2018 ວ່າ ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນມາຮອດສະຖານທີ່ກໍເຫັນເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ມາຈາກແຂວງ ຈຳນວນ 4 ສະຫາຍ, ເຫັນເມຍ ທ້າວ ຄຟ ແລະ ເຫັນຖົງສີຝ້າ ຈຳນວນ 9 ຖົງນ້ອຍວາງຢູ່ຜື້ນແລ້ວ ຈາກນັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ ປກສ ເມືອງລອງ ຈຶ່ງໄປເອີ້ນ ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານມາເພື່ອສືບຕໍ່ກວດຄົ້ນ. ເລີ່ມການກວດຄົ້ນ ເວລາ 10 ໂມງ 12 ນາທີ. ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນສານ ຂັ້ນລົບລ້າງເຫັນວ່າ ໃນເວລາເຈົ້າໜ້າທີ່ລົງກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ (ກວດຄົ້ນຮ້ານຂາຍເຄື່ອງ) ຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ແລະ ນາງ ສມ ນັ້ນເຫັນວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຂົ້າກວດຄົ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການ ດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2012. ຕາມມາດຕາ 121 ໄດ້ບັງໄວ້ວ່າ ການກວດຄົ້ນຈະດຳເນີນໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອ ມີຄຳສັ່ງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຂອງຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ຫຼື ສານປະຊາຊົນເທົ່ານັ້ນເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນ ກໍລະນີການກະທຳຜິດເຊິ່ງໜ້າ ຫຼື ຮີບດ່ວນ ແຕ່ກໍຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ຫົວໜ້າອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນຊາບ ໃນ ກຳນົດເວລາ 24 ຊົ່ວໂມງ ພາຍຫຼັງທີ່ການກວດຄົ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ຄຳສັ່ງກວດຄົ້ນ ມີຜົນບັງຄັບນັບແຕ່ວັນລົງລາຍ

ເຊັ່ນເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາຍໃນກຳນົດຊາວສີຊົ່ວໂມງ, ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງການກວດຄົ້ນຕ້ອງໄດ້ສະແດງຄວາມບໍລິສຸດຂອງຕົນຕໍ່ເຈົ້າຂອງສະຖານທີ່, ເຈົ້າຂອງຍານພາຫະນະ ຫຼື ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຖືກກວດຄົ້ນ, ມາດຕາ 123 ວັກ2, ໄດ້ບົ່ງໄວ້ວ່າ “ການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານຕ້ອງເຮັດຊ່ອງໜ້າອົງການປົກຄອງບ້ານ, ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ແລະ ພະຍານຢ່າງໜ້ອຍ 2 ຄົນ; ມາດຕາ 125 ໄດ້ກຳນົດວ່າ ເມື່ອໄດ້ກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານ, ຍານພາຫະນະ ຫຼື ຕົວບຸກຄົນສຳເລັດແລ້ວ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທຳການກວດຄົ້ນຕ້ອງເຮັດບັນທຶກການກວດຄົ້ນ ແລະ ບັນຊີຂອງກາງຕາມຮູບປະຜັນ, ຈຳນວນ ແລະ ຄຸນນະພາບຢ່າງລະອຽດກັບທີ່, ບົດບັນທຶກການກວດຄົ້ນເຄຫະສະຖານຕ້ອງເຮັດເປັນ 3 ສະບັບ ແລະ ອ່ານຊ່ອງໜ້າຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການກວດຄົ້ນແລ້ວຜ່ອມກັນລົງລາຍເຊັນ ແລະ ແປໄປມີໄວ້ເປັນຫຼັກຖານ, ບົດບັນທຶກດັ່ງກ່າວໜຶ່ງສະບັບ ປະກອບເຂົ້າສຳນວນຄະດີ, ອີກໜຶ່ງສະບັບມອບໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ແລະ ອີກໜຶ່ງສະບັບມອບໃຫ້ອົງການປົກຄອງບ້ານ. ການກວດຄົ້ນຕ້ອງເຮັດບົດບັນທຶກຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 100 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້. ເມື່ອອົງຕາມຂໍ້ມູນຫຼັກຖານ ແລະ ພະຍານທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ເຫັນວ່າການດຳເນີນຄະດີເລື່ອງນີ້ ມີການລະເມີດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ, ຊຶ່ງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ມາດຕາ 42 ກຳນົດວ່າ ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ມາດ້ວຍວິທີການທີ່ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນຫຼັກຖານໃນຄະດີອາຍາ, ຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ຖືເປັນຫຼັກຖານໄດ້ນັ້ນຈະບໍ່ມີຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຜົນຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາ, ມາດຕາ 232 ຂໍ້ 2 (ປັບປຸງ) ກຳນົດວ່າ ລະບຽບການດຳເນີນຄະດີອາຍາຖືກລະເມີດ ຫຼື ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍອາຍາບໍ່ຖືກຕ້ອງ ກໍເປັນສາເຫດທີ່ຜາໃຫ້ມີການລົບລ້າງຄຳພິພາກສາຂອງສານຂັ້ນອຸທອນ, ຕາມມາດຕາ 7 ຂອງກົດໝາຍອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2005 ເຫັນວ່າ ການກະທຳຂອງຈຳເລີຍແມ່ນ ຂາດອົງປະກອບຂອງການກະທຳຜິດທາງອາຍາ, ສະນັ້ນ ອົງຕາມມາດຕາ 231 ຂໍ້ 3 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງປີ 2012 ທີ່ກຳນົດວ່າ ລົບລ້າງຄຳພິພາກສາຂັ້ນອຸທອນທັງໝົດໂດຍບໍ່ສົ່ງສຳນວນຄະດີຄືນໃຫ້ສານຂັ້ນອຸທອນພິຈາລະນາ ແລ້ວໃຫ້ຈຳເລີຍຝັນຂໍ້ກ່າວຫາ. ດັ່ງນັ້ນໂດຍອີງໃສ່ກົດໝາຍ ແລະ ຈາກເຫດຜົນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ຄະນະສານອາຍາຂອງສານປະຊາຊົນສູງສຸດຂັ້ນລົບລ້າງ ຈຶ່ງເຫັນວ່າຄວນພິພາກສາລົບລ້າງຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນພາກເໜືອຖິ້ມທັງໝົດ ແລ້ວໃຫ້ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ຝັນຂໍ້ກ່າວຫາ

ເຫັນຄຳຖະແຫຼງ ສະບັບເລກທີ 055/ອອປສ, ລົງວັນທີ 16 ພະຈິກ 2018 ຂອງຫົວໜ້າໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ໄດ້ຖະແຫຼງວ່າ ຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນພາກເໜືອເປັນຄຳພິພາກສາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເຫດການຕົວຈິງ ແລະ ກົດໝາຍ ນັ້ນເຫັນວ່າເປັນການຖະແຫຼງທີ່ມີເຫດຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ.

ເຫັນວ່າ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ເປັນຜູ້ຂໍລົບລ້າງຈຶ່ງເຫັນຄວນໃຫ້ເສຍຄ່າຂໍລົບລ້າງ 40.000 ກີບ
ເຫັນຕາມມາດຕາ 7 ຂອງກົດໝາຍອາຍາ ສະບັບປັບປຸງປີ 2005

ເຫັນວ່າມາດຕາ 42 (ໃໝ່), 121, 123, 125, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232
ແລະ 233 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2012.

ເຫັນຕາມມາດຕາ 34 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຄຳທຳນຽມສານ ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2006.

ດ້ວຍເຫດນີ້

ຈຶ່ງພິພາກສາຄະດີນີ້ເປັນຂັ້ນລົບລ້າງ ແລະ ຂັ້ນສຸດທ້າຍທາງດ້ານກົດໝາຍ

ຕາມຮູບຄະດີ: ຮັບເອົາຄຳຂໍລົບລ້າງຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ມາພິຈາລະນາ.

ຕາມກົດໝາຍ: ຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງຂອງ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ມີເຫດຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ.

ພິພາກສາ: ລົບລ້າງ ຄຳພິພາກສາ ສະບັບເລກທີ 016/ອທ.ອ, ລົງວັນທີ 21 ມິຖຸນາ 2018 ຂອງສານປະຊາຊົນ
ພາກເໜືອຖິ້ມທັງໝົດ ແລ້ວໃຫ້ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ພົ້ນຂີ້ກ່າວຫາ ໃຫ້ ທ້າວ ຄຟ (ຈຳເລີຍ) ເສຍຄ່າຂໍລົບລ້າງ
40.000 ກີບ.

ຄຳພິພາກສາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບປະຕິບັດນັບແຕ່ວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

ປະທານຄະນະສານ

ທ່ານ ນາງ ທມ

ຈຳສານ

ທ່ານ ນ. ພທ

ປຶ້ມຖາມ-ຕອບ ກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາຫຼັກຖານໃນການດຳເນີນຄະດີອາຍາ ຫົວນີ້
ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ
ການພິມ ຈາກອົງການຮ່ວມມືສາກົນປະເທດຍີ່ປຸ່ນ (ໄຈກາ)

ສຳລັບແຈກຢາຍ ຫ້າມ ຊື້ - ຂາຍ

ພິມຄັ້ງທີ 1

3,000 ຫົວ ທີ່ໂຮງພິມ ປານຄຳ ຈຳປາ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ພຶດສະພາ 2020

**JICA Project for
Promoting Development and Strengthening of the Rule of Law in Legal Sector**

Tel: 021-254307 / Fax: 021-254308

Japan International Cooperation Agency (JICA) Lao Office

2nd Floor, Sacombank Building, 004 Haengboun Rd, Ban Haiysok

ສະໜັບສະໜູນໂດຍ

